

Bioforsk Rapport

Bioforsk Report

Vol. 6 Nr. 57 2011

Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2010

Vega kommune, Nordland

Sigrun Aune og Thomas Holm Carlsen

Bioforsk Nord Tjøtta

www.bioforsk.no

<i>Tittel/Title:</i> Vegetasjonskartlegging i Vegaøyen verdensarvområde 2010
<i>Forfatter(e)/Author(s):</i> Sigrun Aune og Thomas Holm Carlsen

<i>Dato/Date:</i> 01.05.2011	<i>Tilgjengelighet/Availability:</i> Åpen	<i>Prosjekt nr./Project No.:</i> 4210151	<i>Saksnr./Archive No.:</i>
<i>Rapport nr./Report No.:</i> 57/2011	<i>ISBN-nr./ISBN-no:</i> 978-82-17-00786-9	<i>Antall sider/Number of pages:</i> 43	<i>Antall vedlegg/Number of appendices:</i> 1

<i>Oppdragsgiver/Employer:</i> Vega kommune	<i>Kontaktperson/Contact person:</i> Rita Johansen, Stiftelsen Vegaøyen verdensarv
--	---

<i>Stikkord/Keywords:</i> Vegetasjonskartlegging, Vegaøyen verdensarv	<i>Fagområde/Field of work:</i> Arktisk landbruk og utmark
--	---

Sammendrag:
Vegetasjonen på et utvalg øyer ble kartlagt i 2010 for å få oversikt over de botaniske verdiene. De kartlagte øyene inkluderer Store Emårsøya, Kvalholmen, Omnøya, øyer rundt Lisøya, samt noen enkeltøyer nord for hovedøya Vega. Vegetasjonstyper etter Fremstad (1997) er fremstilt på kart og rapporten inneholder i tillegg artslistene over registrerte planter.

Kartleggingen skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtelsesplaner for områdene og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og skjøtelsesplanarbeid i Vegaøyen verdensarvområde.

Godkjent / Approved

Prosjektleder / Project leader

Håkon Sund, avdelingsleder

Thomas H. Carlsen, forsker

1. Forord

Vegetasjonen på et utvalg øyer ble kartlagt i 2010 på oppdrag av Vega kommune, finansiert av midler fra Stiftelsen Vegaøyen verdensarv. Kartleggingen skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtelsesplaner for områdene og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og skjøtelsesplanarbeid i Vegaøyen verdensarvområde.

Befaringene av øyene i rapporten ble utført 7.-9. juli og 21. juli av Thomas Holm Carlsen og Sigrun Aune. Marit Dyrhaug fra Norsk Landbruksrådgivning Helgeland deltok på befaringsen 7. juli. Alle bilder er tatt av Thomas Holm Carlsen og Sigrun Aune med kopirett for Bioforsk.

Vi takker Stiftelsen (og Vega kommune) for finansiering og Gisle Ebbesen for båtskysst til Emårsøya.

2. Innhold

1.	Forord	1
2.	Innhold	2
3.	Sammendrag	3
4.	Innledning	4
5.	Områdebeskrivelse.....	5
5.1	Generelle trekk.....	5
5.2	Delområdene	5
5.2.1	Vesterøyan.....	5
5.2.2	Omnøya	5
5.2.3	Øyer rundt Lisøya.....	5
5.2.4	Øyrekke nord for Vega.....	6
6.	Metode	8
6.1	Kartlegging av vegetasjonen	8
7.	Resultat og diskusjon.....	9
7.1	Store Emårsøya	9
7.1.1	Vegetasjonstyper og arealstørrelse	12
7.1.2	Vurdering	13
7.2	Kvalholmen	15
7.2.1	Hovedøya	15
7.2.2	Lyngøya	17
7.2.3	Vegetasjonstyper og arealstørrelse	18
7.2.4	Vurdering	19
7.3	Omnøya	20
7.3.1	Hovedøya	20
7.3.2	Slåtterøya.....	23
7.3.3	Øy vest for Omnøya	24
7.3.4	Omnøydragan	24
7.3.5	Hestholmen.....	25
7.3.6	Vegetasjonstyper og arealstørrelse	26
7.3.7	Vurdering	28
7.4	Øyer rundt Lisøya.....	29
7.4.1	Foløya	29
7.4.2	Risøya.....	30
7.4.3	Slåtterøya.....	31
7.4.4	Vegetasjonstyper og arealstørrelse	33
7.4.5	Vurdering	35
7.5	Øyrekke nord for Vega.....	36
7.5.1	Sandøya	36
7.5.2	Lille Stokkvær.....	37
7.5.3	Eggløysa	38
7.5.4	Vegetasjonstyper og arealstørrelse	39
7.5.5	Vurdering	42
8.	Referanser.....	43
9.	Vedlegg	44

3. Sammendrag

Deler av Vegaøyen verdensarvområde ble vegetasjonskartlagt i 2010 for å få oversikt over de botaniske verdiene. De kartlagte øyene inkluderer Store Emårsøya, Kvalholmen, øyer rundt Lisøya, samt noen enkeltøyer nord for hovedøya Vega. Vegetasjonstyper etter Fremstad (1997) er fremstilt på kart og rapporten inneholder i tillegg artslistene over registrerte planter.

Kartleggingen skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtselsplaner og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og utarbeidinger av skjøtselsplaner for Vegaøyen verdensarvområde (bl.a. Bär & Carlsen 2009; Carlsen m.fl. 2009, 2010).

4. Innledning

Vegaøyen verdensarvområde som fikk sin status etter vedtak i UNESCO i 2004, ligger i Vega kommune og er en del av Helgelandskysten i den sørlige delen av Nordland fylke. Vegaøyen består av mer enn 6500 små øyer, holmer og skjær, men også deler av hovedøya Vega er med i verdensarvområdet. Verdensarvområdet er på 1037 km². Av dette er 69 km² landareal. UNESCOs innskrivingstekst er konsis, og framhever grunnlaget for verdensarvstatusen som ligger i kulturlandskapet som er skapt av fiskerbondens mangesysleri med landbruk, fiske og ærfugl.

Fra tidligere å være bebodd, er øygarden i Vega i dag så godt som helt fraflyttet og brakklagt, med unntak av hovedøya Vega og nabøya Ylvingen. Siden Vega fikk verdensarvstatus har interessen for å ta områdene i bruk økt de siste årene. Omkring femti øyer beites i dag med sau. Storfe beiter på tre-fire øyer. Landskapet i øygarden er i dag under gjengroing, og mange biologiske, kulturhistoriske og landskapsestetiske verdier er truet.

Hensikten med vegetasjonskartleggingen har vært å få oversikt over de botaniske verdiene i verdensarvområdet. Kartleggingen er en del av en vegetasjonskartlegging som har foregått over flere år. Registreringene skal brukes som grunnlag for senere utarbeiding av skjøtelsesplaner og ses i sammenheng med tidligere kartlegginger og utarbeidinger av skjøtelsesplaner for Vegaøyen verdensarvområde (bl.a. Bär & Carlsen 2009; Carlsen m.fl. 2009, 2010).

Rapporten er en samlerapport over vegetasjonskartlegginger som ble utført i Vegaøyen verdensarvområde sommeren 2010. Rapporten omfatter Omnøya (Omnøya, Slåtterøya, Hestholmen, Omnøydragan, Hestdraget samt andre småøyer i øyværet), Kvalholmen (Kvalholmen og Lyngøya), Store Emårsøya, Foløya, Risøya og Slåtterøya (ved Lisøya), Sandøya, Lille Stokkværet og Eggløysa. Øyværet Kilvær ble ikke kartlagt i 2010, men vil bli befart i 2011 som en del av oppdraget i dette prosjektet.

5. Områdebeskrivelse

5.1 Generelle trekk

På Vega finner vi elementer av sørboreal og mellomboreal vegetasjonssone i sterkt oseaanisk vegetasjonsseksjon (O3) og nordboreal vegetasjonssone i klart oseaanisk seksjon (O2) (Moen 1998). Vegetasjonssoner viser variasjonen i plantedekket fra nord til sør og fra lavland til fjell. Soneinndelingen gjenspeiler plantenes ulike krav til varmemengden i vekstsesongen. Vegetasjonsseksjoner viser den geografiske variasjonen mellom kyst og innland. Denne variasjonen henger sammen med forskjeller i oseaanitet, der luftfuktighet (humiditet) og vintertemperaturer (frost) er viktige klimafaktorer.

Typiske trekk ved klimaet i Vega er milde vintre, ganske kjølige somre og moderate nedbørsmengder. Middelsestemperaturen for de kaldeste månedene ligger omkring 0 °C, og for de varmeste månedene rundt 12-13 °C. Årsnedbøren er drøyt 1100 mm. Vekstsesongens lengde er mellom 180 og 190 dager.

5.2 Delområdene

En oversikt over øyer besøkt i dette prosjektet er gjengitt på figur 1.

5.2.1 Vesterøyan

Vesterøyan er her brukt om området som dekker Tåværet, Burøya, Laukholman, Kvalholmen, Rognan, Emårsøya, Nautøya, Risøya, Sevaldøy og Oksøy. Øyene ligger i området mellom hovedøya Vega og Skogsholmen (se figur 1). Berggrunnen varierer fra kalkspatholdig marmor på øyene fra Tåvær til Nautøya og Emårsøya, mens Rognan hovedsakelig består av morene. Øyene nord for Nautøya, samt Kvalholmen med omliggende øyer, består av glimmergneis, glimmerskifer, metasandstein og amfibolitt som er harde og surere bergarter (Gustavson 1977).

5.2.2 Omnøya

Omnøya er en liten øygruppe beliggende øst for Skogsholmen og ca. 15 km nord for hovedøya Vega. Øyene er hovedsakelig bergkolløyer med høyde opp mot ca. 10 m som strekker seg i nord-sørretning. Berggrunnen består av dolomitt og kalkspatmarmor (Gustavson 1977). Jordsmonnet varierer fra relativt tykt dekke på de gamle innmarksarealene til skrinnere partier i lyng- og strandbergområder.

Hovedøya Omnøya har bebyggelse på den nordlige og midtre delen av øya. De største holmene i været er Slåtterøya (V for hovedøya), Hestholmen og Omnøydragan (Ø for hovedøya).

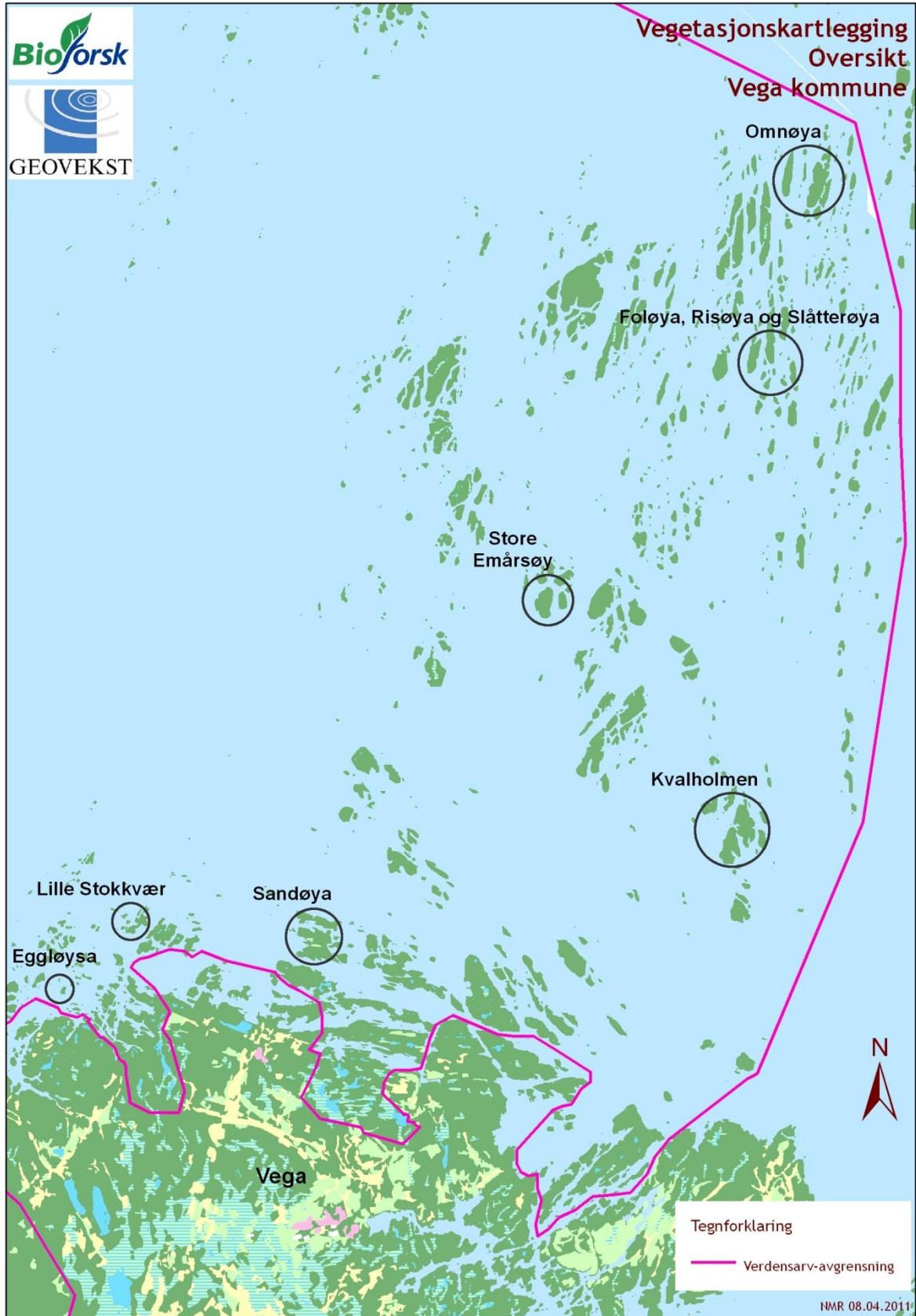
5.2.3 Øyer rundt Lisøya

Området dekker den østlige delen av verdensarvområdet sørøst for Skogsholmen og sør for Omnøya rundt øyene Lisøya, Buøya, Kråkholman, Værøya, Risøya, Foløya, Bukkøya, Slåtterøya, Lamholmen, Olderøya og Stakkøya. Øyene er hovedsakelig bergkolløyer som strekker seg i nord-sørretning med grunne sund mellom. Øyene varierer fra skjær som stikker noen få meter over sjøflaten til større øyer med høyde 15-20 m.

Flere berggrunnsbelter strekker seg gjennom området og gir variasjoner i berggrunnen. Øyene rundt Lisøya i øst, samt rundt Foløya og Bukkøya i vest består av mørk fyllitt og glimmerskifer. Risøya og øyene like sør for Risøya, samt noen mindre øyer NV for Lisøya består av kalkspatholdig meta-gråvakke. Dominerende berggrunn på Værøya, Slåtterøya og Olderøya er dolomitt og kalkspatmarmor. I tillegg finnes noen mindre øyer med surere og hardere bergarter som meta-gabbro og granodioritt (Gustavson 1977).

5.2.4 Øyrekke nord for Vega

Øyene umiddelbart nord for hovedøya Vega utgjør en sammenhengende øygard fra Vallsjø i vest til Grimsøy/Rørøyområdet i øst. Øyene er ikke konsentrert i grupper på samme måte som øygarden lenger ut fra hovedøya stort sett er. Øygarden nord for hovedøya består i hovedsak av kalkholdige bergarter, stort sett kalkspatholdig marmor, med innslag av fyllitt og glimmerskifer (Gustavson 1977). Disse øyene er forholdsvis lave, mange av dem med noe oppsprukket mikrotopografi med små søkk og høyder i terrenget. Det er sparsomt med løsmasser i øygarden. Berget stikker mange steder opp i dagen. Jordsmonnet er i all hovedsak grunt. Dette består stort sett av skjellsand med et tynt lag med organisk brunjord over. I enkelte beskytta vikar finnes mindre arealer med silt og leire.

Figur 1: Oversikt over de kartlagte øyene i Vega verdensarvområde i 2010.

6. Metode

6.1 Kartlegging av vegetasjonen

Kartleggingen av vegetasjonen ble gjennomført ved feltbefaringer kombinert med tolking av ortofoto fra Norge i bilder (www.norgebilder.no). Kvalholmen, Sandøya, Eggløysa og Lille Stokkvær ble befart 7. juli 2010. Foløya, Risøya og Slåtterøya ble befart 8. juli og Omnøya med omliggende øyer den 9. juli. Befaringen på Store Emårsøya ble utført 21. juli. Kartleggingene ble utført av Thomas H. Carlsen og Sigrun Aune (begge Bioforsk Nord, Tjøtta). I tillegg deltok Marit Dyrhaug (Norsk Landbruksrådgivning Helgeland) på befaringsen 7. juli.

Kartleggingsenhetene i Fremstad (1997) ble brukt til å lage vegetasjonskart. Der det har vært behov har vi laget egne samletyper av vegetasjon. På bakgrunn av manuskart utarbeidet i felt er det laget vegetasjonstypekart ved hjelp av GIS-programmet ArcGis med bakgrunnskart fra GEOVEKST sin kartdatabase. I tillegg har vi sammenstilt en artsliste over karplanter registrert på de ulike øyer og øyvær som ble besøkt i 2010. Denne finnes i vedlegget.

Tidligere registreringer fra havstrandsundersøkelsene (Elven m.fl. 1988) ble også benyttet under vegetasjonskartleggingen. Informasjon om biologiske verdier på øyrekka nord for Vega (Sandøya, Lille Stokkvær og Eggløysa) ble i tillegg innhentet fra tidligere utkast til skjøtselsplan for dette området (Hatten 2002).

7. Resultat og diskusjon

7.1 Store Emårsøya

Emårsøya er ei nydelig øy som er lite gjengrodd sammenlignet med en del andre øyer i Vegas skjærgård. Øya er generelt grasrik, men med noe glissen vegetasjon og stedvis tett mosedekke. Vegetasjonen er artsrik og har blant annet innslag av ormetunge som er vurdert som sårbar (VU) på den norske rødlista (Kålås m.fl. 2010). Flekkvis er det artsrike slåttemarksarealer med prestekrage, hvit- og rødkløver, stortveblad, ormetunge, fjellfrøstjerne, blåstarr m.m.

Topografisk sett er Emårsøya ei forholdsvis flat øy med en fuktig forsenkning i nord-sørretning sentralt på øya omgitt av lave rygger med skinnere vegetasjon. Det høyeste punktet strekker seg 12 m o.h. og ligger på sørenden av øya. Jordsmonnet er i relativt tynt og berget stikker mange steder opp i dagen på de lave ryggene. Grunneier Gisle Ebbesen opplyser at Emårsøya tidligere ble delt i to av et gjerde med innmarka på østsida og utmarka på vestsida av øya. Dette danner i dag grovt sett skillet mellom lyngdominert og gras-/urtedominert vegetasjon på øya. Restene av gjerdetraseen kan sees flere steder på øya i form av jernbolter i berget.

Haugen sør på øya som utgjør øyas høyeste punkt er dekket av frodig, grasrik vegetasjon med innslag av dunhavre, kveinarter, blåstarr, stolpestarr, marigras, rapparter og rødsvingel. Flekkvis forekommer mye mjødurt og enghumleblom. Vegetasjonen er karakterisert som en mosaikk mellom våt/fuktig middels næringsrik eng, mjødurturforming (G12c) og vekselfuktig baserik eng, blåstarr-engstarreng (G11) (figur 2).

Figur 2: Emårsøya sett fra haugen sør på øya i retning nord. Til høyre skimtes bebyggelsen på naboøya Lille Emårsøya.

Det skrinne partiet fra toppen av haugen og ned mot fjæresonen består av sørvendt kalkberg med lyngvegetasjon. Vegetasjonen er gras- og urterik og domineres av krekling i blanding med gulaks, blokkebær, kattefot, tepperot, fjellbakkestjerne, enghumleblom, rundskolm, brudespore, stortveblad og noe krypende einer. Det ble også registrert mye av den sårbare og kalkkrevende bregnen ormetunge.

Kalkbergvegetasjonen fortsetter nordover langs den østlige ryggen på øya. Lyngheia er mer grasrik enn partiet sør på øya, og vurderes som en mosaikk mellom vekselfuktig baserik eng (G11) og tørr gras-urterik lynghei, rik utforming (H2b). Vegetasjonen har jevnt høyt innslag av krekling i tillegg til urter som tirlunge, fjelltistel, enghumleblom, tepperot, marikåper og fuglevikke. Kalkkrevende arter som stortveblad og fjellfrøstjerne forekommer også. Lyngheia brytes opp av et par fuktige søkk med rikmyrvegetasjon (M3). Myra består mye taglstarr, i tillegg til slåttestarr, sumphaukeskjegg, fjelltistel, enghumleblom, bukkeblad, hanekam, brudespore, stortveblad og loppestarr. Kombinasjonen av baserik eng og gras-urterik lynghei forekommer også lengre nord på Emårsøya, men med mer grasdominans enn i partiet midt på øya. Bunnsjiktet er her dekket av et relativt tett mosedekke.

Figur 3: Gisle Ebbesen med storfe av rasen sidet trønder og nordlandsfe (STN) som beitet på Emårsøya sommeren 2010 (øverst t.v.). Artsrik kalkheivegetasjon på sørspissen av Emårsøya (øverst t.h.). Strandeng og tangvoll med bl.a. strandkvann mot skjæret på yttersida av Emårsøya (nederst t.v.). Veksling mellom mjødurtdominert vegetasjon i fuktdraget rundt dyrene og skrint kalkberg i bakgrunnen (nederst t.h.).

På nordspissen av Emårsøya ble det registrert ei flott lita prestekrageeng (figur 4). Enga ligger på et lite platå ned mot sjøen og består av mange kalkkrevende arter, samt arter som er karakteristisk for ugjødsle slåttemark. I tillegg til prestekrage består enga av engsvingel, fuglevikke, smalkjempe, kvitbladtistel, ormetunge, fjellfrøstjerne, rødkløver, blåstarr, tepperot, legeveronika, kranskonvall, gulskolm. Det ble også registrert mye av orkideen stortveblad. Enga er klassifisert som vekselfuktig, baserik eng (G11).

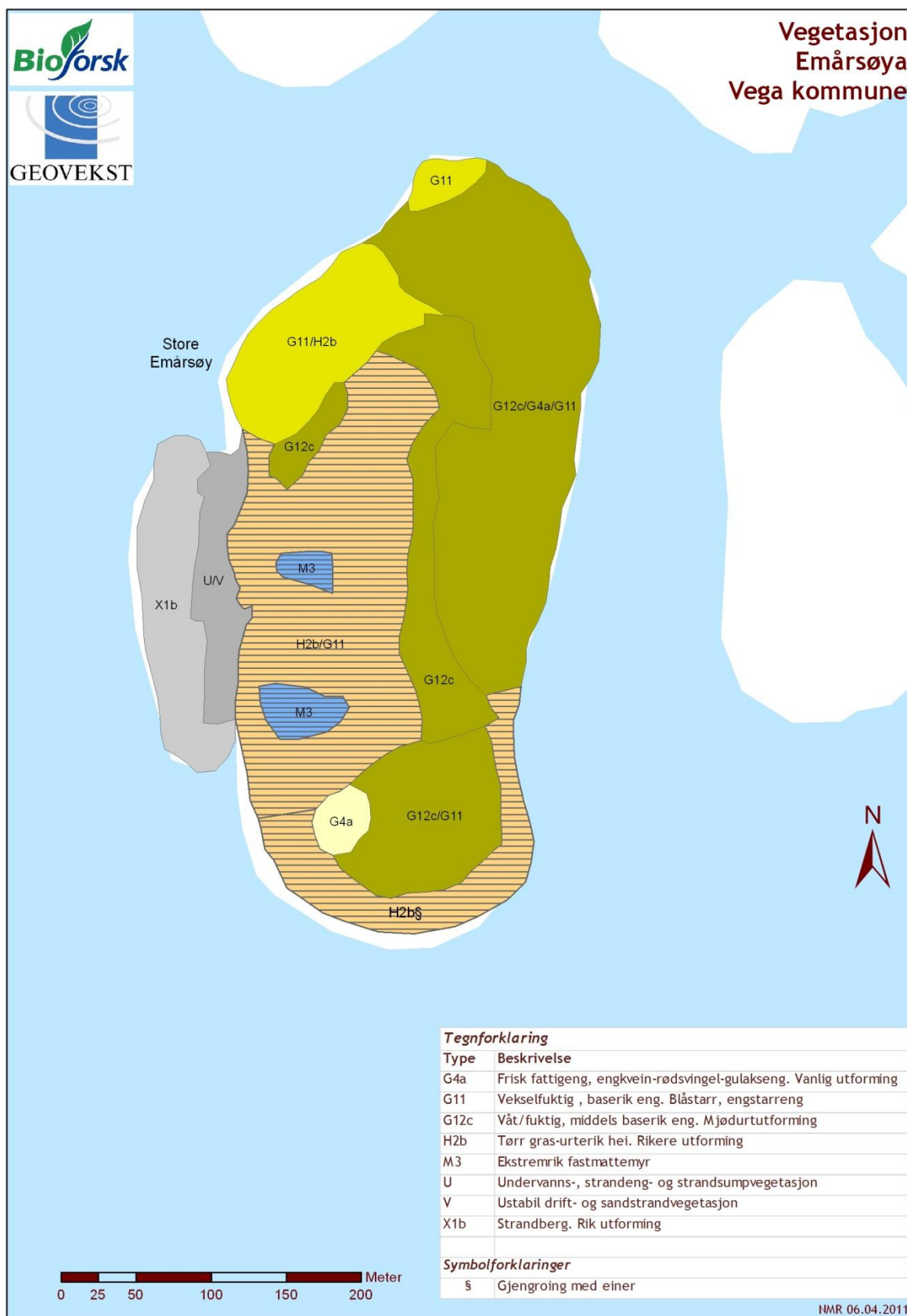
Området rundt bebyggelsen på Emårsøya (nordlandshus, fjøs og naust) og videre mot nordspissen av øya består hovedsakelig av engvegetasjon. Den er vurdert som en mosaikk av engvegetasjonstypene som forekommer ellers på øya. Det fuktige partiet sentralt på øya består av frodig mjødurtdominert vegetasjon. Flere steder på øya forekommer flekker dominert av strandrør. Disse er trolig tidligere åkerlapper.

På vestsiden av Emårsøya ligger et lavt skjær som er skilt fra hovedøya ved et strandeng- og tangvollbelte. Skjæret består av mosaikkpreget strandbergvegetasjon på fast berg og blokker som utsettes for jevnlig saltvannspåvirkning.

Figur 4: Artsrik vegetasjon på nordspissen av Emårsøya med blant annet prestekrage, stortveblad ormetunge, rødkløver og blåstarr.

7.1.1 Vegetasjonstyper og arealstørrelse

Figur 5: Vegetasjonskart over Store Emårsøya. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegupper der dominerende type er angitt først i tegnsætningen.

Figur 5 gir en skjematisk oversikt over vegetasjonstypene for Store Emårsøya. I nord og i øst dominerer engvegetasjon (G12c, G4a og G11) noe som korrelerer med den tidligere arealbruken som slåttemark. G12c er noe misvisende i dette tilfellet da typen representerer sterk mjødurtdjengroing i andre deler av verdensarven (bl.a. på Heimlandet, Lånan). Store Emårsøya er relativt lite gjengrodd. I sør og vest dominerer kystlyngtypen H2b samt havstrand (U og V) og strandberg (X1b). Et par rikmyrflekker finnes i de fuktigste partier.

Tabell 1 viser arealfordelingen av de ulike vegetasjonstypene på øya.

Tabell 1: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Store Emårsøya

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
G11	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	1,2
G11/H2b	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	9,0
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming	8,5
G12c/G11	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming/ Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	8,7
G12c/G4a/G11	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming/ Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	28,3
G4a	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	1,3
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	7,7
H2b/G11	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	26,3
M3	Ekstremrik fastmattemyr	2,4
U/V	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon/ Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon	4,7
X1b	Strandberg, rik utforming	8,1
		Sum = 106,2

7.1.2 Vurdering

Emårsøya er ei flott øy med store muligheter med tanke på skjøtsel og formidling. Til tross for at øya har ligget brakk i mange år framstår den som relativt lite gjengrodd. Det er hovedsakelig de fuktige partiene midt på øya som er størst preget av gjengroing i form av tett mjødurtdedekke. En kan fortsatt se skillet mellom gras-/engdominert innmark og lyngdominert utmark, selv om overgangene delvis er glidende. Et tett mosedekke er en utfordring enkelte steder på øya.

Prestekrageenga nord på øya er et verdifullt innslag selv om enga i seg selv dekker lite areal. Enga kan likevel fungere som en genbank der engartene kan spre seg til andre deler av øya.

Prestekrageenga vil være et naturlig utgangspunkt for igangsettelse av slått på Emårsøya, siden enga har den mest intakte vegetasjonssammensetningen.

Øya har kulturminner i form av et nyrestaurert nordlandshus (figur 3), samt nyoppsatt fjøs (flyttet fra Vega) og naust tilsvarende det som fantes på øya tidligere. I tillegg er det spor etter gjerdet som skilte innmark og utmark i form av bolter som fortsatt sitter fast i berget. Ærfuglhus finnes også på søya, og vitner om at ærfuglen ble stelt godt med på Emårsøya i likhet med andre øyer i verdensarvområdet. Sør på øya finnes tuftene av en bygning. Vi har imidlertid ikke undersøkt hva slags bygning det har vært snakk om. Store Emårsøya er en av fem utvalgte besøkpunkt i verdensarvområdet sammen med Skogsholmen, Lånan, Skjærvær, Hysvær og Bremstein.

Grunneierne på Emårsøya har store planer for å ta vare på øya gjennom skjøtsel og den beites allerede av 4-5 storfe (ungfe av STN) (figur 3). Det foreligger planer om å utarbeide skjøtelsesplan for øya i løpet av kort tid.

7.2 Kvalholmen

7.2.1 Hovedøya

Kvalholmen er ei todelt bergkolløy med gjengroende eng- og åkerareal på den nordlige delen og lyngheivegetasjon på den sørlige delen. Rester av et steingjerde mellom den sørlige og nordlige delen av Kvalholmen indikerer grensen mellom utmark- og innmarksareal.

Den sørlige halvdel av øya består av to hauger med høyde 20-28 m, delt av et strandengkompleks med en dam dominert av vannplanten hesterumpe. Haugen lengst sør består av tørr lynghei, dominert av et tykt heigråmosedekke i blanding med røsslyng, krekling og ulike lavararter (H1e). Denne vegetasjonstypen går igjen på den nordlige haugen, men her er det høyere innslag av krekling og einer. Spesielt på sørsiden av haugen danner eineren et tett dekke (figur 6). Bjørkeoppslag forekommer spredt på hele den nordlige haugen, men dominerer spesielt østhelningen som er dekket av tett lauvskog. Bunnsjiktet i skogen består av røsslyng og blokkebær i blanding med ulike urter.

Figur 6: Den sørlige delen av Kvalholmen består hovedsakelig av tørre lyngheikutforminger. Einer og lauvoppslag er en betydelig utfordring.

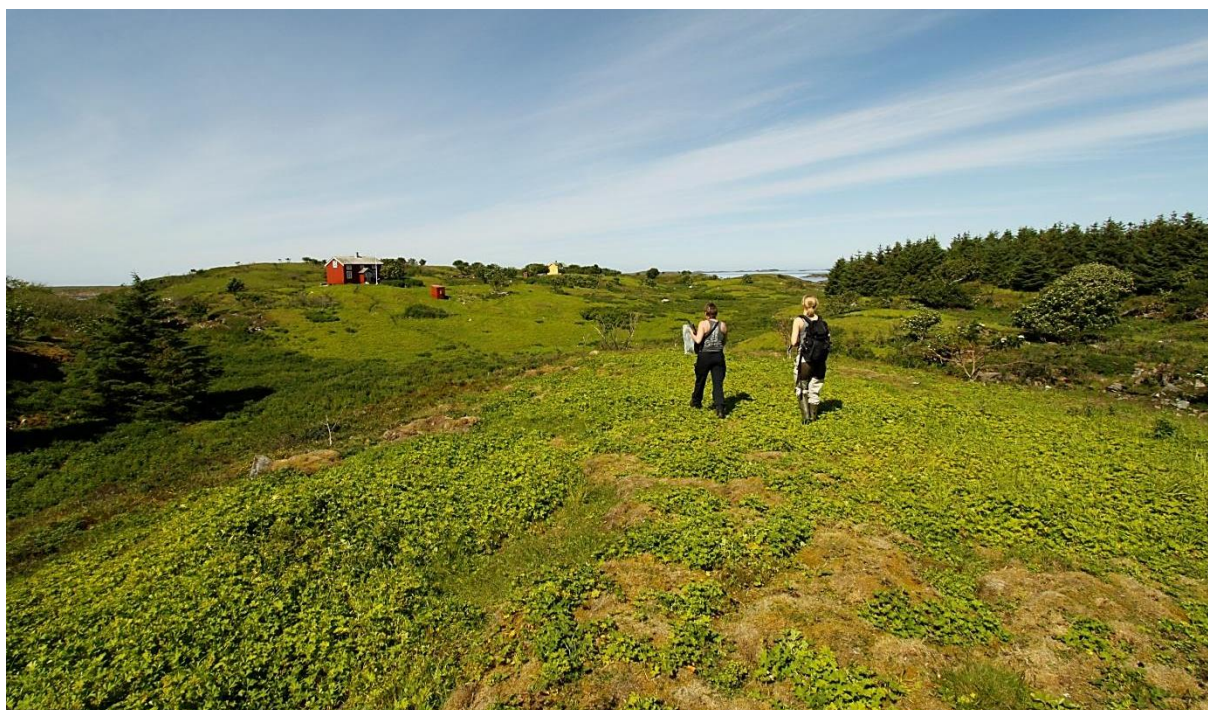
Bebyggelsen på Kvalholmen befinner seg på den nordlige delen av øya. Området sentralt på øya som tidligere var åker eller engareal er i dag gjengrodd med frodig og høyvokst vegetasjon. Store partier er gjengrodd med marikåper (bl.a. engmarikåpe, glattmarikåpe og skarmarikåpe), mens flate partier og forsenkninger er gjengrodd med mjødukt i kombinasjon med marikåper og hestehavre. Vegetasjonen er på vegetasjonskartet beskrevet som en mosaikk av frisk, næringsrik "natureng" og sterkt gjødslet vegetasjon, engmarikåpeutforming (G13/I5d). Det ble registrert spor av våndaktivitet i dette området. Området har tidligere vært utsatt for massiv våndinvasjon med store erosjonsskader som følge (Rita Johansen pers. medd.)

Engvegetasjonen strekker seg nordover på øya, der den går over i lynghei på de skrinne og tørre partiene. Vestsida av den nordlige delen av Kvalholmen består av relativt tørre knauser og hauger dekket av tørr lynghei. Lyngheia domineres av røsslyng, krekling og tepperot, med innslag av en del krypende einer. Vegetasjonen rundt husene er nokså likt resten av engarealet på denne delen av øya. Noen bærbusker og gamle hageplanter finnes i tillegg. I områder som tidligere nok har vært fuktigere finnes rester av store stolpestarrtuer. Det var vanskelig å forstå forekomsten av døde/døende stolpestarrtuer da disse ble registrert i en bakke mot lyngheia i vest.

Sitkagran/norsk gran er plantet i to felt vest/sørvest for bebyggelsen (se figur 7). Området rundt naustet vest på øya er, i likhet med de sentrale delene av Kvalholmen, dominert av marikåper. I tillegg forekommer fuglegjødset vegetasjon (hekkeområde for måker).

Kvalholmens topografi, størrelse, beliggenhet og tidligere arealbruk tyder på at øya har vært et vakkert kulturlandskap med relativt store eng- og åkerarealer sentralt på øya. Verdien er i dag stor grad redusert som følge av kraftig gjengroing og noe erosjon som har endret både landskapsbildet og de botaniske verdiene.

Figur 7: Den sentrale delen av Kvalholmen, rundt bebyggelsen, er preget av gjengroing med marikåper (lysegrønn vegetasjon) og mjøddurt. Sitkagran-/norsk gran-felt til venstre og til høyre i bildet.

7.2.2 Lyngøya

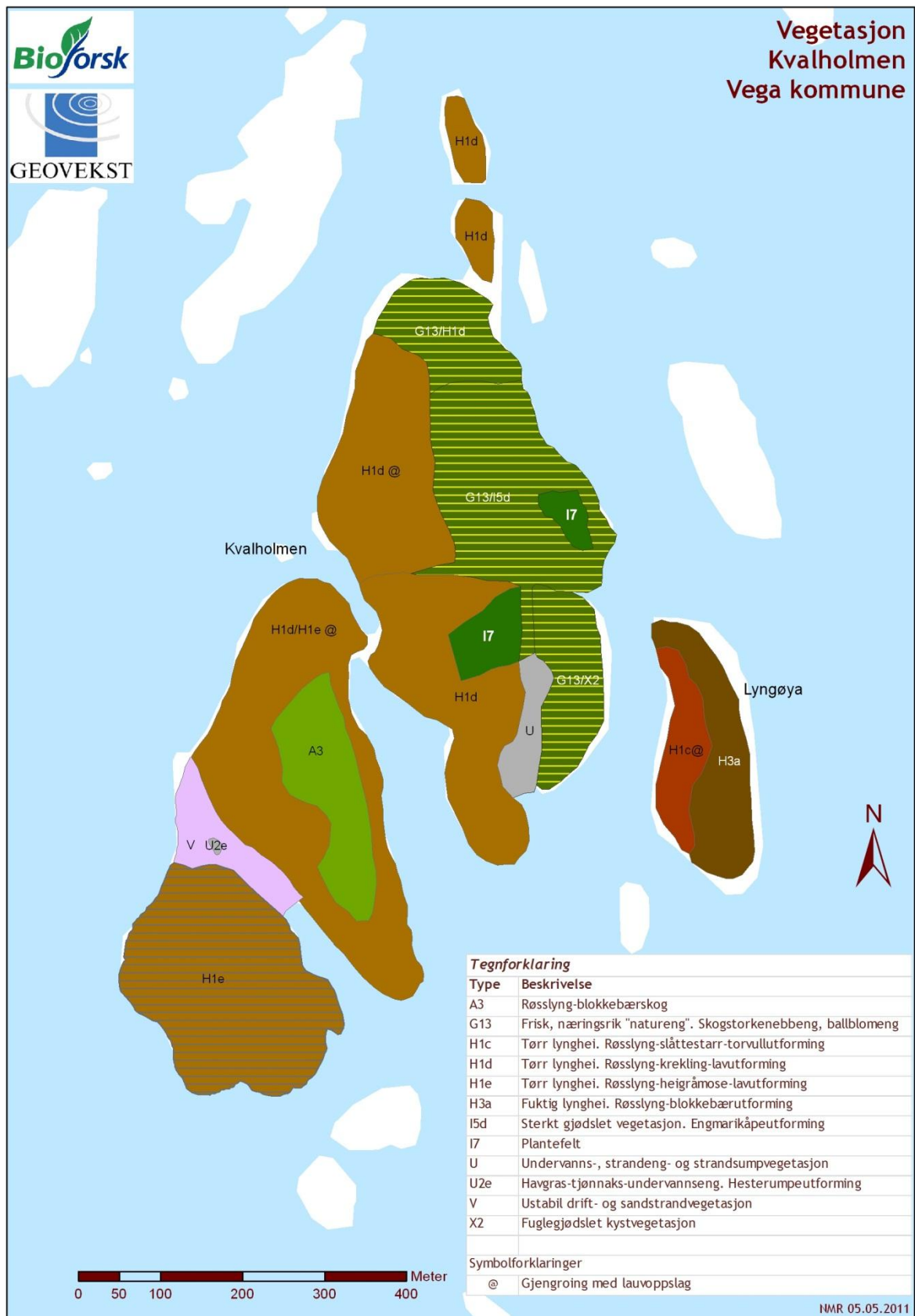
Lyngøya er ei relativt ensartet lyngøy med høyt innslag av røsslyng. Hovedvegetasjonstypen er tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvmyrullutforming (H1c). Vegetasjonen domineres av røsslyng i kombinasjon med krekling. Øya har stor dekning av røsslyng sammenlignet med en del andre øyer i området. I fuktigere partier, spesielt på østsiden av øya, går lyngheia over i en H3c-utforming, fuktig lynghei, røsslyngblokkebærutforming. Her er det innslag av en del torvull og molte, mens det på sørenden av øya igjen er større innslag av krekling og blokkebær (figur 8).

Øya er i begynnelsen av gjengroing, med oppslag av rogn og bjørk spesielt på vestsida. På nordvestsida er det i tillegg en del einer.

Figur 8: Vestsida av Lyngøya er røsslyngdominert med noe rognoppslag (t.v.), mens østsida har mer myrpreg (t.h.)

7.2.3 Vegetasjonstyper og arealstørrelse

Figur 9: Vegetasjonskart over Kvalholmen. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegupper der dominerende type er angitt først i tegnssettingen.

Figur 9 gir en skjematisk oversikt over fordelingen av de ulike vegetasjonstypene på Kvalhomen og Lyngøya. Innmarksarealet på Kvaløya finner man på den nordøstlige delen av øya. Her dominerer gjengrodd engvegetasjon. Overgangen til lynghei mot vest er nokså markant. To sitkagranfelt er betegnet som I7 på kartet. Den sørvestlige halvdel av Kvalholmen består hovedsakelig av tørre lyngheityper. Einer og lauvtrær opptre som gjengroingsarter her med unntak av den sørligste haugen som stort sett mangler kratt og busker. Lyngøya er som navnet indikerer dominert av kystlynghei (H1c og H3a)

Tabell 2 viser arealfordelingen av de ulike vegetasjonstypene på Kvalholmen og Lyngøya.

Tabell 2: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Kvalholmen og Lyngøya

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
A3	Røsslyng-blokkebærskog	19,6
G13/H1d	Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	15,0
G13/I5d	Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Sterkt gjødslet vegetasjon, engmarikåpeutforming	40,1
G13/X2	Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Fuglegjødslet kystvegetasjon	15,7
H1c	Tørr lynghei, røsslyng-slåttestarr-torvull utforming	9,7
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	76,2
H1d/H1e	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming/ Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming	54,2
H1e	Tørr lynghei, røsslyng-heigråmose-lavutforming	51,7
H3a	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebærutforming	17,6
I7	Plantefelt	9,4
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	6,0
U2e	Havgras-tjønnaks-undervannseng, hesterumpeutforming	0,2
V	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon	9,8
		Sum = 325,4

7.2.4 Vurdering

Kvaløya representerer et flott landskap, men innmarksarealene er under sterk gjengroing med marikåper og mjødur. I tillegg skjemmer de to granfeltene ved bebyggelsen inntrykket ytterligere og er en potensiell trussel for biologisk mangfold. Utmarka er stedvis gjengrodd med bjørk, rogn, einer samt noe oppslag av busknyper.

Øya ble beitet av noen få individer av kvitsau uten at dette ser ut til å reversere gjengroinga. Som følge av øyas store utstrekning krever det stor innsats for å få bukt med gjengroinga, både på innmark og i utmark.

7.3 Omnøya

7.3.1 Hovedøya

Omnøya er ei stor grasdominert øy med det høyeste punktet 10 m o.h. Øya består av lave hauger, fortrinnsvis i nord-sørretning, skilt av fuktigere søkk og fuktdrag. Vegetasjonen består hovedsakelig av ulike typer eng (G-typer på vegetasjonskartet), men noe strandeng, lynghei og strandberg forekommer også.

Bebyggelsen på Omnøya befinner seg nord og midt på øya. Området rundt husene er betegnet som “tun” på vegetasjonskartet. Omnøya er delt med et gjerde i en nordlig og en sørlig del, og kun den sørlige delen beites (i 2010 av ca. 24 kvitsau). Et gammelt steingjerde går langs havstrandspartiet (U) på den østlige delen av øya. Dette gjerdet er stort sett inntakt og kan restaureres hvis behov i forbindelse med beiting.

Figur 10: Frodig engvegetasjon nord på Omnøya.

Den nordlige delen av øya består av frodig vegetasjon. Veien fra bebyggelsen midt på til nord på øya er omkranset med mjørdurtvegetasjon (G12c). Vegetasjonen går delvis over i frisk, næringsrik “natureng”, skogstorkenebbeng (G13) med skogstorkenebb, marikåper, mjørdurt, enghumleblom, engsoleie (figur 10). Øst for husene nord på øya finnes et par fuktige partier med våt/fuktig, middels næringsrik eng, bekkeblom-utforming (G12a) (figur 11).

Mot østsida av øya er vegetasjonen karakterisert som en mosaikk mellom natureng (G13) og frisk/tørr middels baserik eng (G8) med veksling mellom tørre og friske fuktighetsforhold. Vegetasjonen er her mer artsrik og området mindre gjengrodd enn de sentrale delene av øya. En del kalkkrevende arter forekommer som brudespore, fjellfrøstjerne, marinøkkel, ormetunge og stortveblad. Partiet rundt hytta nordøst på Omnøya består av lavvokst, skrinne vegetasjon, og er karakterisert som middels baserik eng (G8).

Skjærene nord for Omnøya, som delvis henger sammen med øya, er dekket av strandberg og gras-/urterik lynghei. Vegetasjonen er skrinn, og flere steder stikker berget frem i dagen. Arter som finnes på strandberget er blant annet stemorsblomst, fjærekoll, rødsvingel, strandbalderbrå, rosenrot og bitterbergknapp (figur 11). Krypene einer har stedvis stor dekning i lyngheia.

Figur 11: Fuktig parti dominert av bekkeblom (t.v.). Lyngvegetasjon og fuglegjødslet strandberg med stemorsblomst, bitterbergknapp, fjærekoll, smalkjempe og gjeldkarve på skjærene nord for Omnøya (t.h.).

I den sørlige delen av Omnøya går det et dalsøkk som strekker seg i nord-sør retning og deler arealet i to. Dalen åpner seg mot sør med en liten bergkulle i midten. Vegetasjonen i søkket er saltpåvirket og klassifiseres som undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon (U). Dominerende arter er fjærekoll, gåsemure, sivaksarter og noe rødsvingel (figur 12). Bergkollen på østsiden av søkket er dekket av gras- og urterik lyngvegetasjon (H2b) (figur 13). Ei tjønn med hesterumpe og tusenblad, klassifisert som langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaksutforming (P1a), ligger midt på bergkollen.

Figur 12: Strandengvegetasjon med rødvingel. Fjøresivaks i kanalsystemet.

Figur 13: Tørr gras-/urterik lynghei til høyre. Videre mot venstre sees "dalsøkket" med strandeng-/ tangvollvegetasjon og en rygg med grasdominert vegetasjon sør for bebyggelsen. Gjerdet som skilte innmark og utmark på Omnøya kan skimtes nedenfor den røde bygningen.

Området vest for strandenga og sør for bebyggelsen midt på øya består av en blanding av G4a og G8. Vegetasjonen er her relativt skrinng og tørr. Engvegetasjonen er grasrik (gulaks, engkvein, rødsvingel) med noe innslag av urter som marikåpe, mjøduert og engsoleie. Noe lynginnslag forekommer, men lyngen dominerer ikke. I tilknytning til økt fuktighet er innslaget av starr større og vegetasjonen mer tuedannende. Området er mer eller mindre treløst, bortsett fra noe vierkratt som forekommer spredt.

Vegetasjonen på bergkollen på enden av strandengsøkket, samt to holmer sør for Omnøya består av frisk/tørr middels baserik eng (G8). Her finnes kalkkrevende arter som for eksempel brudespore, fjellfrøstjerne, marinøkkel, ormetunge og stortveblad. Holmen lengst mot vest har innslag av lyng og betegnes som en mosaikk av middels baserik eng (G8) og tørr gras- og urterik hei (H2b). Lyngheia er en gras-urterik utforming sammensatt hovedsakelig av krekling og einer med innslag av starrarter, gulaks, smyle, rødsvingel, blokkebær, enghumbleblom og heigråmose. Noen partier er veldig skrinne og er enten dekt med lynghei eller berget stikker fram.

7.3.2 Slåtterøya

Slåtterøya er ei slåtteøy med gras- og urterik vegetasjon. Øya har svak kolleform og det høyeste punktet strekker seg ca. 10 m o.h. Fuktighetsforholdene er vekslende, med fuktigere parti på toppen av øya samt vestsida. Hele Slåtterøya har slåttepreg og har tidligere blitt benyttet som slåtteland. Midten og vestsiden av øya er preget av gjengroing av mjøduert, enghumbleblom og skogstorkenebb. Sentralt sør på øya ligger et parti med åpent vann dominert av flaskestarr og bukkeblad, karakterisert som elvesnelle-starr-sump, flaskestarrutforming (O3b).

Østsiden av Slåtterøya ("skrapslåtten") er skrinne enn resten av øya og har artsrik vegetasjon. Dette partiet domineres av vekselfuktig, baserik eng, blåstarr-engstarr-eng (G11). Her forekommer flere kalkkrevende arter som blåstarr, fjellfrøstjerne, gjeldkarve, kattefot, marinøkkel, ormetunge, stortveblad, vill-lin og villøk. Østsiden av øya har i tillegg en stor forekomst av hjertegras, som danner ei flott hjertegraseng (figur 14).

Øya ble i 2010 beitet av kvitsau (ca. 12 stk). Beitetrykket på øya ble under befaringen vurdert som svakt til middels (figur 14).

Figur 14: Sau på beite på gammel slåttemark. Enghumbleblom, mjøduert og skogstorkenebb dominerer hoveddelen av Slåtterøya. (t.v.). Hjertegras finnes i relativt store mengder på østsida av Slåtterøya (t.h.).

7.3.3 Øy vest for Omnøya

Mellom Omnøya (hovedøya) og Slåtterøya ligger ei lita flat øy med høyde ca. 5 m. Øya er gras- og urterik med noe innslag av lyngarter (hovedsakelig krekling) (figur 15). Vegetasjonen er rik med forekomst av flere kalkkrevende arter som brudespore, loppestarr, kattefot, vill-løk, blåstarr, marinøkkel og fjellfrøstjerne. Stedvis er det tett forekomst av orkideen stortveblad (figur 15). Ormetunge forekommer også i stort antall. Bunnsjiktet består av et tett mosedekke. Øya preges noe av gjengroing av krypende, lavvokst einer. Furu er plantet på nordenden av øya.

Figur 15: Lavvokst gras- og urterik vegetasjon på øy vest for hovedøya Omnøy. Innfelt: Stortveblad.

7.3.4 Omnøydragan

Omnøydragan er ei relativt flat øy beliggende øst for hovedøya Omnøya.

Den sørlige delen av Omnøydragan er preget av rikt strandberg (X1b) og fuglegjødset kystvegetasjon (X2b). Vegetasjonen består av store mengder strandbalderbrå og stemorsblomst, samt hundekjeks, vendelrot, sløke, skjørbuksurt, rød jonsokblom, rødsvingel og bitterbergknapp. En stor forekomst marinøkkel ble også registrert.

Norddelen av øya er mer grasrik enn den sørlige delen. Vegetasjonen er karakterisert som en mosaikk av tørr gras-urterik hei, fattig utforming (H2b) og våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurtutforming (figur 16). Tørre partier (forhøyninger) domineres av lyngvekster og dvergbusker som krekling og blokkebær. En del krypende einer forekommer også. De lyngdominerte partiene er omsluttet av fuktigere forsenkninger med gras og urter. Her vokser en del mjørdurt, samt dunhavre og tveskjeggveronika. Et fuktig søkk midt på øya domineres av stolpestarr. Bunnsjiktet nord på Omnøydragan er stedvis dekket av tykt mosedekke. En del "daugras" forekommer også.

Figur 16: Nordlig del av Omnøydragan sett mot sør. Norddelen av øya er mer grasrik enn den sørlige delen.

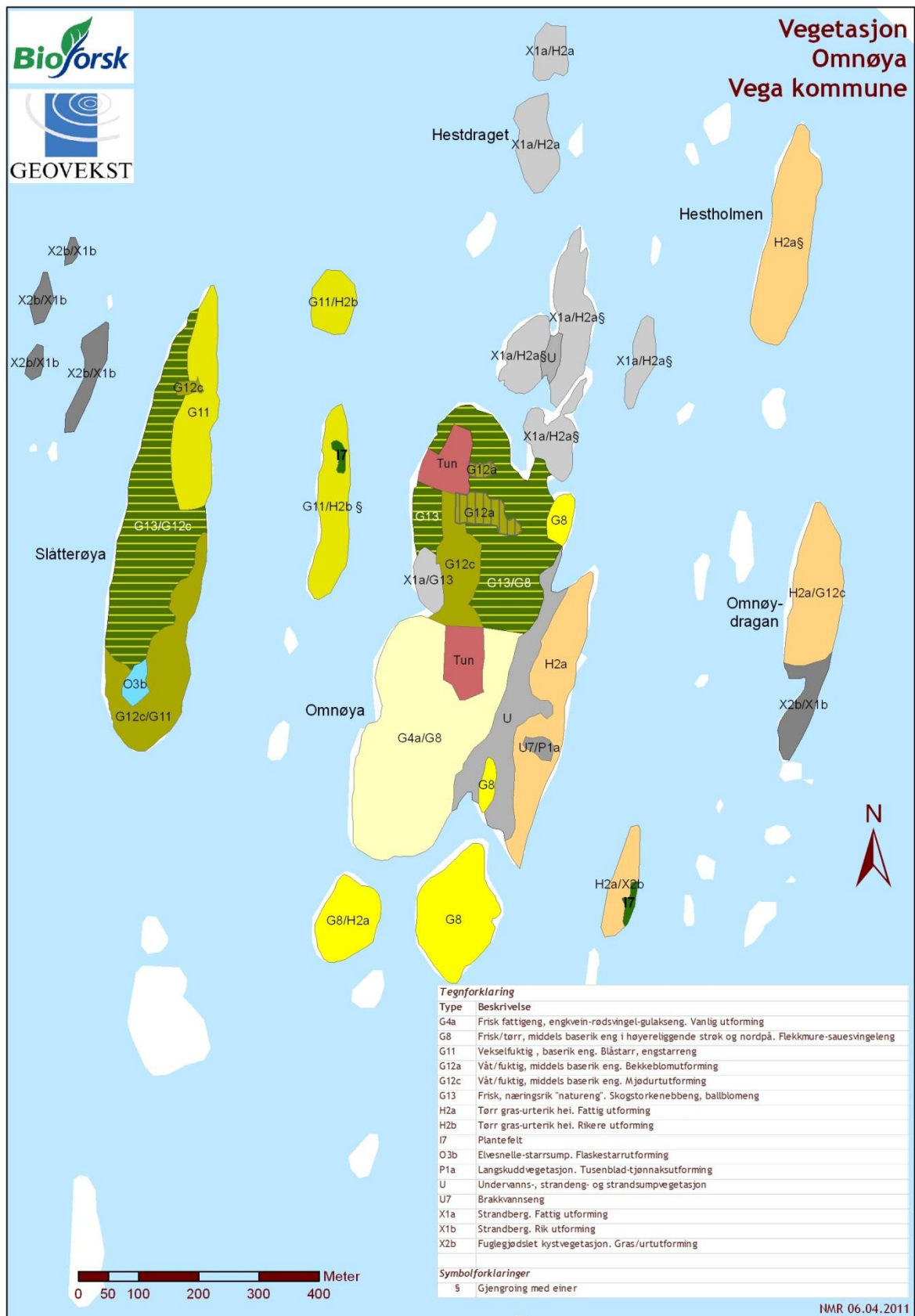
7.3.5 Hestholmen

Hestholmen er ei relativt ensartet lyngøy med dominerende vegetasjonstype tørr gras-urterik hei, fattig utforming (H2a). Vegetasjonen domineres av krekling med innslag av tepperot, rødsvingel, geitsvingel, storblåfjær, kattedot og blåtopp. Gulaks finnes innimellom lyngvegetasjonen på hele øya. Fjellfrøstjerne, gjeldkarve, vill-lin og noe ormetunge ble også registrert. Øya er noe preget av gjengroing av krypende einer, spesielt på østsiden. Øya ble i 2010 beitet av sau av gammel norsk rase, såkalt “villsau” (6 stk) (figur 17).

Figur 17. Gammel norsk sau (“villsau”) beiter i kystlyngheia på Hestholmen.

7.3.6 Vegetasjonstyper og arealstørrelse

Figur 18: Vegetasjonskart over Omnøya og omkringliggende øyer. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegrupeer der dominerende type er angitt først i tegnsettingen.

Figur 18 viser fordelinga av ulike vegetasjonstyper i Omnøyværet. Omnøya, Slåtterøya og øy mellom Omnøya og Slåtterøya er svært grasrik og i relativt god hevd. Hjertegrasenga på Slåtterøya er av stor interesse og bør skjøttes på en måte som sikrer forekomsten. Lyngheiforekomstene finnes hovedsakelig i det østlige delen av været på Omnøydragan, Hestholmen og øst på Omnøya. Den nordlige delen av Omnøya består i all hovedsak av strandberg, til dels rik og fuglegjødset utforming. To små plantefelt med buskfuru og sitkagran finnes i øyværet og er markert som I7 på vegetasjonskartet (figur 17).

Tabell 3 gir en oversikt over arealfordelinga av de ulike vegetasjonstypene i Omnøyværet.

Tabell 3: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse i Omnøyværet

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
G4a/G8	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå, flekkmure-sauesvingeleng	64,7
G8/H2a	Frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå, flekkmure-sauesvingeleng/ Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	11,1
G8	Frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå, flekkmure-sauesvingeleng	25,6
G11	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	18,6
G11/H2b	Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	20,2
G12a	Våt/fuktig, middels baserik eng, bekkeblomutforming	5,7
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	12,4
G12c/G11	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming/ Vekselfuktig baserik eng, blåstarr-, engstarreng	22,1
G13	Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng	5,0
G13/G12c	Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	43,6
G13/G8	Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng/ Frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå, flekkmure-sauesvingeleng	35,6
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	48,4
H2a/G12c	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	18,5
H2a/X2b	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming/ Fuglegjødset kystvegetasjon, gras-/urtutforming	5,9
I7	Plantefelt	1,7
O3b	Elvesnelle-starrsump, flaskestarrutforming	2,2
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	23,0

U7/P1a	Brakkvannseng/ Langskuddvegetasjon, tusenblad-tjønnaksutforming	1,4
X1a/G13	Strandberg, fattig utforming/ Frisk, næringsrik "natureng", skogstorkenebbeng, ballblomeng	4,0
X1a/H2a	Strandberg, fattig utforming / Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	45,1
X2b/X1b	Fuglegjødslet kystvegetasjon, gras-/urtutforming / Strandberg, rik utforming	16,0
		Sum = 325,4

7.3.7 Vurdering

Omnøya er en sjelden grasrik øy i Vega verdensarvsammenheng. Sett bort fra det frodige partiet sentralt på øya, som domineres av mjødurt og andre kraftigvoksende urter, er Omnøya lite gjengrodd. Sauene som beiter på Omnøya ser ut til å bidra til dette. Øya har imidlertid lite lynginnslag og har derfor lite grunnlag for vinterbeiting. Storfefeiting kan imidlertid være aktuelt på sommeren siden det er snakk om ei stor, grasrik øy som også har forekomst av dammer med ferskvann. Steingjerdet som strekker seg i nord-sørretning på Omnøya er et flott landskapselement og kulturspor. Gjerdet benyttes delvis som gjerde-trase for sauene som beiter på Omnøya i dag.

Utfordringene på hovedøya Omnøya går i å fortsette skjøtselen som pågår i dag, samt hindre at gjengroingen sentralt på øya sprer seg. Per i dag benyttes kun sørdelen av øya som beiteområde. For å få bukt med gjengroingen sentralt på øya kan beiting være aktuelt også i dette området.

Slåtterøya har en flott forekomst av hjertegras som bør tas hensyn til ved skjøtselen av øya. Flere fuktdrag og vannforekomster på øya gjør det mulig med storfefeiting på Slåtterøya. I dag beites øya av kvitsau, men beitetrykket er for lavt til å få bukt med gjengroingen med mjødurt/ enghumleblom/skogstorkenebb som skjer på deler av øya. Kulturspor i form av tufter etter en bygning ble registrert under beifaringen, uten at det er undersøkt hvilken type bygning det har vært snakk om.

Hestholmen er den mest lyngrike øya i Omnøykomplekset, og er dermed mest aktuell for helårsbeiting av utegangersau. Det må i så fall tas hensyn til at øya ikke er så stor, samt at den har lite ly for vær og vind.

Flere av øyene rundt hovedøya har plantet sitkagran og/eller buskfuru. Det ble ikke undersøkt i hvilken grad disse er i ferd med å spre seg, men man bør følge med i årene framover for å se om det skjer endringer.

7.4 Øyer rundt Lisøya

7.4.1 Foløya

Foløya ligger øst for Skogsholmen og nord for hovedøya Vega. Øya har kolleform og det høyeste punktet strekker seg 17 m o.h. Foløya er ei øy med varierende fuktighetsforhold og veksling mellom lynghei, eng og noe myr. Dominerende vegetasjonstype er tørr lynghei, røsslyng-krekling-lavutforming (H1d). På den nordøstlige delen av øya forekommer H1d i veksling med H2b, tørr gras-urterik hei rikere utforming. Her finnes den rikeste lyngheivegetasjonen på øya. Vegetasjonen på skjæret nord på Foløya består av tørr gras-urterik hei, fattig utforming (H2a). Nord på Foløya finnes et fuktigere parti med L2 (Intermediær fastmattemyr). Her finnes enkelte vannhull som storfe benytter seg av. Dette partiet strekker seg sørover mot et gressdominert skar/kløft med frisk fattigeng engkvein-rødsvingel-gulakseng (G4a). Platået på toppen av den sørligste delen av Foløya består engvegetasjon (G4a) i veksling med lyng (H1d), som går over i ren lynghei i helningene ned mot sjøen.

Lyngvegetasjonen nord på øya domineres av røsslyng, krekling og tuer med heigråmose i veksling med noe fuktigere partier med rik vegetasjon. Her forekommer kalkkrevende arter som dvergjamne, fjellbakkestjerne, fjellfrøstjerne, gjeldkarve, loppestarr, marinøkkel, vill-lin og storblåfjær. Orkideene brudespore, stortveblad, flekkmarihand, skogmarihand og vårmarihand ble også registrert på øya. Fastmattemyra domineres av starr (bl.a. kornstarr og stjernestarr), men det ble også registrert noen spesielle urter i kanten som bl.a. skogmarihand (figur 19). Den engklede kløfta midt på øya er grasrik og har høy forekomst av gulaks, engkvein og rødsvingel. Midt på øya er det oppslag av en del granplanter (ca. 1-3 m høye). Sør delen av øya domineres av relativt artsfattig lynghei med krekling, røsslyng og einer, og større innslag av engarter (gulaks, rapp (sp), engkvein, rødsvingel) på topplatået. Vestsiden av Foløya er noe preget av gjengroing av krypende einer.

Under registreringen i 2010 ble øya beitet av to storfe (ungdyr) (figur 19). Øya preges noe av gjengroing av teppevoksende einer på vestsiden, men er totalt sett i god stand og lite preget av gjengroing.

Figur 19: Skogmarihand og kornstarr på intermediær fastmattemyr på Foløya (t.v.). En innpåsletten ungokse gransket de to forskerne på Foløya (t.h.).

7.4.2 Risøya

Risøya ligger øst for Foløya. De to øyene dekker omtrent like stort areal, men innehar en del ulikheter i vegetasjonssammensetning. Dette henger trolig sammen med forskjeller i berggrunnen mellom de to øyene.

Som navnet indikerer er Risøya ei lyngdominert øy. Dominerende vegetasjonstyper er tørr lynghei, røsslyng-krekling-lavutforming (H1a) i blanding med fuktig lynghei, røsslyng-blokkebærutforming (H3a). I tillegg forekommer fuktige søkk med myrvegetasjon (L4, høystarrmyr) og frisk engvegetasjon (G12c, våt/fuktig middels næringsrik eng, mjørdurtutforming) (figur 20). Risøya har kolleform og det høyeste punktet strekker seg 9 m o.h.

I tørre partier, spesielt langs ryggen på øya, forekommer tørr lynghei med høyt innslag av lav, røsslyng og gråmose (H1d). Den fuktige lyngheivegetasjonen domineres av røsslyng og blokkebær i blanding med krekling, torvull, molte og slåttstarr (H3a). Andre arter som forekommer er kvitmaure, blokkebær, kvitbladtistel, sumphaukeskjegg og blåtopp. Lyngartene dominerer på tuene, mens torvull og starr har større dekning i søkkene mellom lyngtuene. Sørøstsida av øya har noe mer gress-/starrinnslag, med arter som rødsvingel, gulaks og smyle.

I et søkk midt på øya forekommer frodig engvegetasjon med strandrør, enghumleblom, mjørdurt, blåstarr og gulflatbelg (G12c). Stolpestarr finnes i de mest fuktige partiene. Vegetasjonen i fuktsøkket hadde tydelige beitespor. Risøya ble i 2010 beitet av storfe (okser). Myrflekkene lengre nord på øya består av blant annet flaskestarr, bukkeblad, mjørdurt, myrhatt, slåttstarr, engstarr, stjernestarr, myrmaure og enghumleblom (L4). I et fuktig søkk midt på øya ble det registrert strandrør, samt en liten dam med åpent vann og hesterumpe.

På nordspissen av Risøya ligger to mindre øyer som henger sammen med Risøya ved fjære sjø. Øyene er dekket av samme type lyngvegetasjon som en finner på Risøya. På ei sørlig lita øy som er skilt fra resten av Risøya ved flo sjø forekommer noe rikere lyngvegetasjon, klassifisert som tørr gras-urterik hei, rikere utforming (H2b). Vegetasjonen består her av blant annet røsslyng, loppestarr, geitsvingel, kattedot og gulaks. Noe einer forekommer, men den dominerer ikke.

Figur 20: Mosaikk av fuktig og tørr lyngheivegetasjon med krekling, røsslyng, torvmyrull. Tett og kraftig mosedekke. Øverst til venstre sees et fuktig myrområde med flaskestarr og bukkeblad.

7.4.3 Slåtterøya

Slåtterøya ligger øst for Foløya og Risøya. Navnet på øya indikerer at den har vært en slåtteeø tidligere. Dette gjenspeiler vegetasjonen på øya, selv om Slåtterøya er preget av gjengroing. Øya ble i 2010 beitet av sau (7 stk).

Vegetasjonen på Slåtterøya består av engvegetasjon og ulike lyngutforminger (figur 21). Den nordlige delen av øya domineres av tørr gras-urterik hei (H2b) i blanding med tørr lynghei, røsslyng-kekling-lav-utforming (H1d). Her finnes arter som røsslyng, kekling, smyle, gulaks, einer, tepperot, skrubbeær, samt skogstorkenebb. I et søkk midt på øya finnes et fuktdrag med frisk fattigeng (G4). Partiet domineres av stolpestarttuer i blanding med blant annet dunhavre, gulaks, mjørdurt, enghumleblom, hanekam og engsoleie. Den sørlige delen av øya består av friskere vegetasjon, og er under begynnende gjengroing med enghumleblom, skogstorkenebb og mjørdurt. Bunnsjiktet har tykt mosedekke. Til tross for gjengroingen ble det også registrert kalkkrevende og konkurransesvake arter som vill-lin, fjellfrøstjerne, blåstarr, fjellbakkestjerne, dvergjamne og den rødlistede fjellnøkleblom (NT). Andre arter registrert i mindre gjengroede partier på øya var gulaks, dunhavre, stortveblad, geitsvingel, dvergjamne, marinøkkel, marigras, storblåfjær og prestekrage.

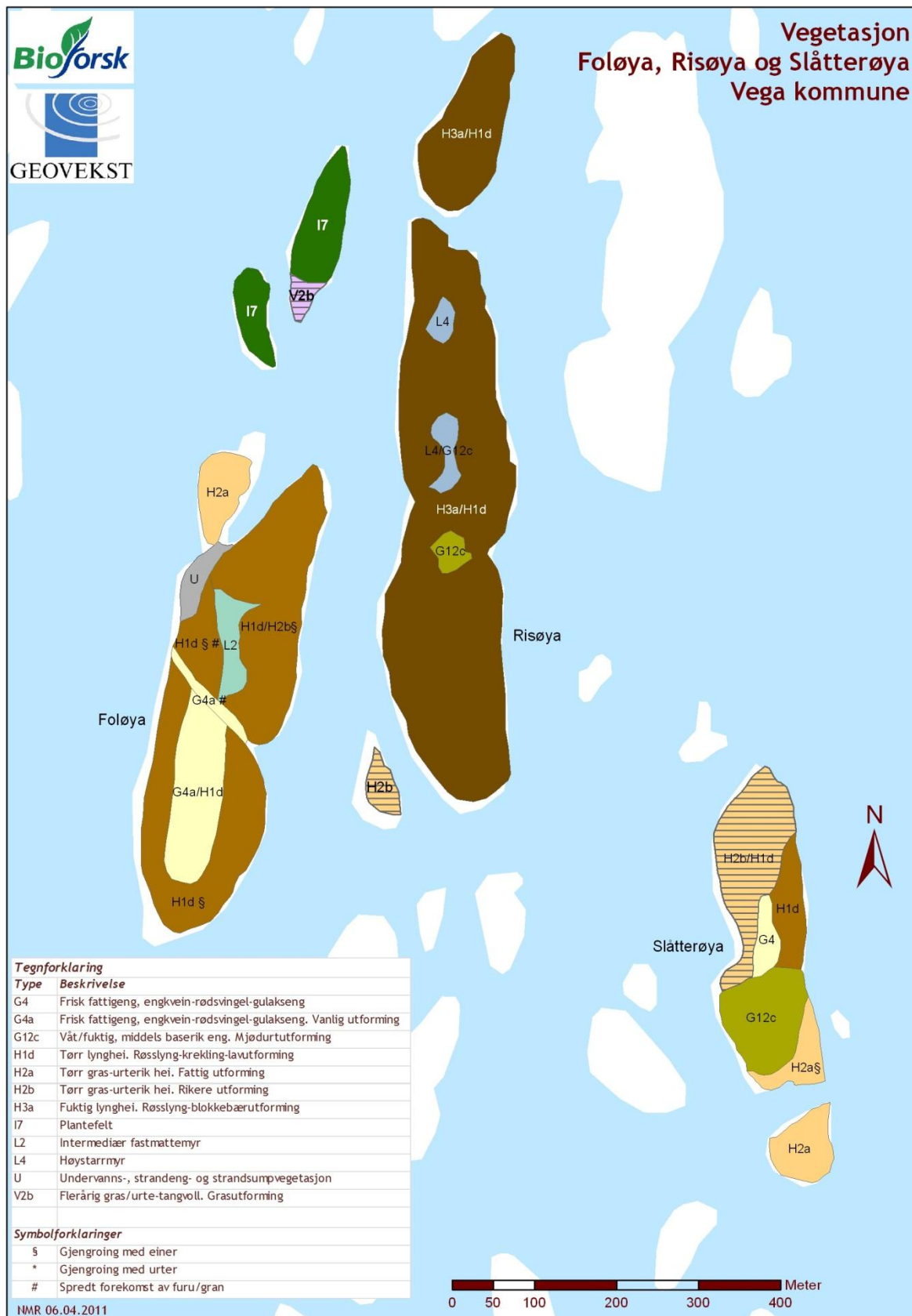
Sør for Slåtterøya ligger ei lita øy som henger sammen med Slåtterøya ved fjære sjø. Vegetasjonen her domineres av kekling, blokkeær og einer på knauser og forhøyninger (H2a), med noe innslag av skogstorkenebb og mjørdurt der det er fuktigere.

Figur 21: Slåtterøya er småkupert med søkk og furer som skaper fuktighetsvariasjon.

7.4.4 Vegetasjonstyper og arealstørrelse

Figur 22: Vegetasjonskart over Foløya, Risøya og Slåtterøya. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegupper der dominerende type er angitt først i tegnsettingen.

De tre øyene Foløya, Risøya og Slåtterøya er nokså ulike med tanke på vegetasjonssammensetning (figur 22). Dette har delvis sammenheng med ulik bergartsammensetning og fuktighetsforhold, men også sannsynligvis som følge av ulik historisk bruk av øyene. Som navnet indikerer er slåtterøya mer grasrik enn de andre øyene, mens Risøya er lyngdominert og har sannsynligvis hovedsakelig vært brukt som utmarksbeite tidligere. To øyer nord for Foløya er beplantet med buskfuru og markert som I7, plantefelt, på vegetasjonskartet.

Tabell 4, 5 og 6 gir en oversikt over arealfordeling av de ulike vegetasjonstypene på henholdsvis Foløya, Risøya og Slåtterøya.

Tabell 4: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Foløya

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
G4a/H1d	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming/ Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lavutforming	12,2
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	25,8
H1d/H2b	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming/ Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	24,3
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	4,9
I7	Plantefelt	11,3
L2	Intermediær fastmattemyr	3,5
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	2,4
V2b	Flerårig gras/urte-tangvoll, grasutforming	1,3
		Sum = 85,6

Tabell 5: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Risøya

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	1,6
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	2,1
H3a/H1d	Fuktig lynghei, røsslyng-blokkebær utforming/ Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lavutforming	90,3
L4/G12c	Høystarrmyr/ Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjørdurt utforming	2,1
L4	Høystarrmyr	1,3
		Sum = 97,4

Tabell 6: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Slåtterøya

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
G12c	Våt/fuktig, middels næringsrik eng, mjødurt utforming	10,1
G4	Frisk fattigeng, engkvein-rødsvingel-gulakseng, vanlig utforming	2,2
H1d	Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	4,8
H2a	Tørr gras-urterik hei, fattig utforming	8,7
H2b/H1d	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming/ Tørr lynghei, røsslyng-krekling-lav utforming	14,1
		Sum = 40,0

7.4.5 Vurdering

Både Foløya, Risøya og Slåtterøya ble beitet ved befaringen i 2010. De to førstnevnte av storfe, mens Slåtterøya ble beitet av kvitsau. Øyene har noe ulik egnethet som storfe og/eller saubeite på grunn av ulikheter i vanntilgang og vegetasjon.

Foløya er ei middels artsrik øy som er lite preget av gjengroing. Øya er grasrik i partier og fremstår som et godt beite. Det er positivt at øya beites av storfe, men en kan vurdere å supplere med sau. Vann finnes hovedsakelig i en liten dam ved myra nord på øya, og beitetrykket må tilpasses vanntilgangen.

Risøya er den av disse tre øyene som har mest potensiale som vinterbeite for utegangersau, på grunn av lynginnslaget. Øya er relativt fuktig og har god vanntilgang. På sommers tid passer øya derfor godt som storfebeite.

Slåtterøya er ei frodig, grasrik øy som er noe gjengrodd av mjødurt i partier. Den fremstår likevel som middels artsrik. Vanntilgangen finnes hovedsakelig i form av en liten dam med åpent vann. På tørre somre er det en fare for at dammen tørker ut. Øya har bra beitepotensiale, og storfebeiting eller sambeiting mellom storfe og sau kan med fordel vurderes, så lenge vanntilgangen overvåkes. Slåtterøya har kulturspor i form av hustuffer (med intakt trapp) som finnes nært øyas høyeste punkt.

7.5 Øyrekke nord for Vega

7.5.1 Sandøya

Sandøya består av lavvokst, åpen hei med blanding av lyngarter, gress/starr og urter. Øya er relativt flat og består av små rygger hovedsakelig i øst-vestretning, der det høyeste punktet strekker seg 14 m o.h. Dominerende vegetasjonstype er tørr gras-urterik hei, rikere utforming (H2b). Denne er til dels ekstremrik og noe av det flotteste og mest artsrike som er registrert i verdensarvområdet. Lyngvegetasjonen forekommer i veksling med fuktigere myrpartier, blant annet ei lita rikmyr (M3) med forekomst av engstarr og stor tetthet av engmarihånd.

Øya er svært artsrik, spesielt på den sørlige delen. Det ble registrert store forekomster av kalkkrevende arter som blåstarr, marinøkkel, ormetunge, vill-lin, dvergjamne, hårstarr, bjønnbrodd, engstarr, fjellfrøstjerne, kattefot og loppestarr. Vegamaure vokser tett i tett over store deler av lyngheiarealet på øya. Sannsynligvis er dette en av de største forekomstene av denne arten, som har sitt eneste voksested i Norge i Vega kommune (figur 23 og 24). Sandøya har også stor bestand av vårmarihånd (figur 24). Av andre orkideer er det registrert nattfiol, engmarihånd, brudespore, flekkmarihånd, grønnkurle og stortveblad. To rødlistede arter er registrert på øya; vegamaure (VU) og ormetunge (VU). Tidligere registreringer (i Naturbasen) gir informasjon om forekomst av rødlistet beitemarkssopp (skarlagensvokssopp). Sandøya omtales av Hatten (2002) som ei øy med viktige botaniske verdier.

Figur 23: Sigrun og Marit sjekker ut de store forekomstene av vegamaure (hvit blomster) på Sandøya.

Tidligere registreringer i Naturbasen opplyser om litt for sterkt beite i 1983 (Elven m.fl. 1988), mens beitetrykket ble vurdert som greit i 2001. Øya ble ikke beita i 2010.

Figur 24: Blomstrende vegamaure (t.v.). Ekstremrik kystlynghei (H2b) med bl.a. vårmarihand, ormetunge, kattefot, marinøkkel, vegamaure, hårstarr og loppestarr.

7.5.2 Lille Stokkvær

Lille Stokkvær er ei øy med gras- og urterik lyngvegetasjon. Øya er relativt flat og det høyeste punktet strekker seg 5-6 m o.h. Dominerende vegetasjonstype er tørr gras-urterik hei (H2b) med overgangsformer mot engvegetasjon mot kantene av øya. Gras- og urteinnslaget er betydelig på hele øya. Lille Stokkvær har god variasjon fra tørt til fuktig. På de tørre og skrinne partier, hovedsakelig mot midten av øya, er det høyt innslag av krekling. Mot sjøen er det fuktigere og større dominans av høyvokste gress og urter. Vegetasjonen er svært artsrik og består av mange kalkkrevende arter som fjellbakkestjerne, blåstarr, dvergjamne, hårstarr, loppestarr, taglstarr, kattefot, marinøkkel, ormetunge, vill-lin, vill-løk og fjellfrøstjerne. Av orkideer er det registrert grønnkurle, nattfiol, engmarihand, brudespore, stortveblad, flekkmarihand og vårmarihand. Andre arter som forekommer er blant annet fjellmarikåpe, gulaks, hanekam, dunhavre og kornstarr. Det ble registrert store forekomster av vegamaure (VU på rødlista). I et lite vann på sørsida av øya vokser bl.a. småvassoleie, trådtjønna, rustsivaks og hesterumpe (figur 25). Av Hatten (2002) omtales Lille Stokkvær som ei øy med viktige botaniske verdier.

Figur 25: Vann (brakt) med forekomst av bl.a. småvassoleie, trådtjønnaks, rustsivaks og hesterumpe. Lyngheia rundt vannet er gras- og urterik.

Øya ble ikke beitet under registreringen i 2010. Øya er likevel i relativt god stand med liten grad av gjengroing.

7.5.3 Eggløysa

Eggløysa er ei lita øy med grasrik kystlyngheivegetasjon, dominert av krekling med høyt innslag av gress og urter. Øya har svak kolleform og det høyeste punktet strekker seg sju m o.h. Den høyeste delen av øya ligger i sør og er relativt tørr og skrinnet og preges av gjengroing av teppevoksende einer, mens den nordlige og lavere beliggende delen av øya er fuktigere og domineres av mjødurt (figur 26). Øya har forekomst av kalkkrevende arter som blåstarr, vegamaure, dvergjamne, fjellbakkestjerne, fjellfrøstjerne, loppestarr, marinøkkel, ormetunge, vill-lin og vill-løk. Av orkideer forekommer brudespore og vårmarihand. To rødlistede arter forekommer; ormetunge (VU) og vegamaure (VU). Bestanden av vegamaure er relativt stor.

Figur 26: Skrinnet lyngvegetasjon på øyas høyeste punkt (t.v.). Øyas nordlige del er delvis dominert av mjødurt.

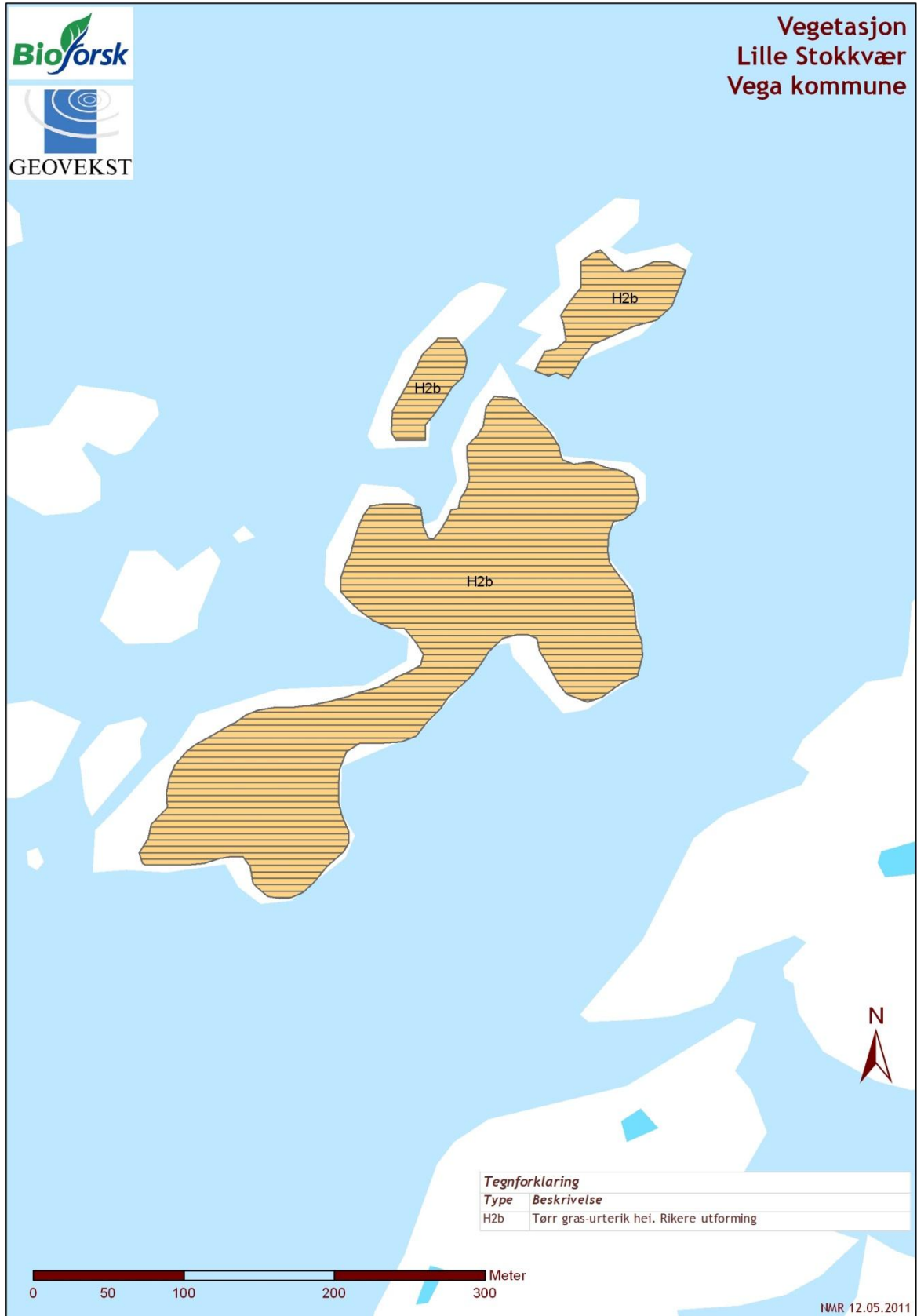
Aune, S. & Carlsen T. H. Bioforsk Rapport vol. 6 nr. 57 2011

7.5.4 Vegetasjonstyper og arealstørrelse

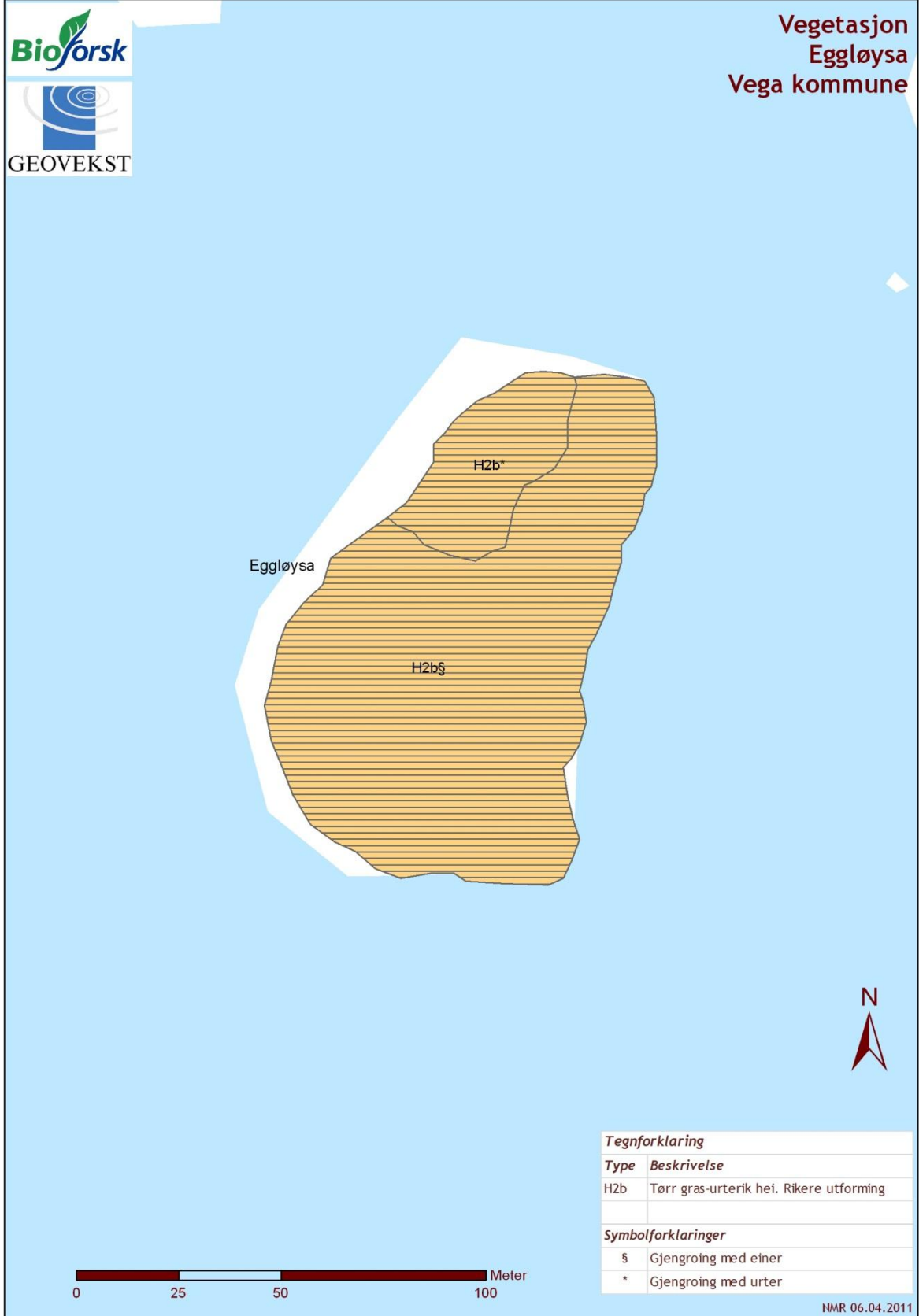

Figur 27: Vegetasjonsskart over Sandøya. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegrupeer der dominerende type er angitt først i tegnssettingen.

Figur 28: Vegetasjonskart over Lille Stokkvær. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegruper der dominerende type er angitt først i tegnsætningen.

Figur 29: Vegetasjonskart over Eggløysa. Mosaikkutforming av vegetasjonstypene er fremstilt som samlegrupeer der dominerende type er angitt først i tegnsettingen.

Figur 27, 28 og 29 viser vegetasjonskartene for henholdsvis Sandøya, Lille Stokkvær og Eggløysa. Disse øyene står i en særstilling med tanke på mangfold og forekomster av spesielle botaniske arter i kalklynghei (H2b). Eksempel på kalkkrevende og eller sårbare arter som man finner på disse øyene (og sannsynligvis på mange av øyene i denne øyrekka nord for hovedøya) er vegamaure, fjellbakkestjerne, dvergjamne, blåstarr, hårstarr, loppestarr, taglstarr, kornstarr, kattefot, marinøkkel, ormetunge, vill-lin, vill-løk og fjellfrøstjerne. Av orkideer er det registrert grønnkurle, nattfiol, engmarihand, brudespore, stortveblad, flekkmarihand og store mengder vårmarihand.

Tabell 7, 8 og 9 gir en oversikt over arealfordelinga av de ulike vegetasjonstypene på henholdsvis Sandøya, Lille Stokkvær og Eggløysa.

Tabell 7: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Sandøya

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
V/W	Ustabil drift- og sandstrandvegetasjon/ Etablert sanddynevegetasjon	8,0
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	304,2
M3	Ekstremrik fastmattemyr	1,1
U	Undervanns-, strandeng- og strandsumpvegetasjon	39,3
		Sum = 352,5

Tabell 8: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Lille Stokkvær

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	43,8
		Sum = 43,8

Tabell 9: Oversikt over ulike vegetasjonstyper og arealfordeling av disse på Eggløysa

Type	Vegetasjonstype	Areal [daa]
H2b	Tørr gras-urterik hei, rikere utforming	7,9
		Sum = 7,9

7.5.5 Vurdering

Sandøya, Lille Stokkvær og Eggløysa er særdeles artsrike øyer, spesielt i sørvendt kalklynghei, og jevnt over er lite preget av gjengroing. Øyene vurderes som verdifulle blant annet på grunn av forekomstene av vegamaure. Ingen av øyene ble beitet i 2010. En bør være forsiktig med sauebeiting over flere år på disse arealene, siden sauene er en selektiv beiter som gjerne spiser orkideer og andre urter. Hard beiting kan dermed føre til endringer i artsmangfoldet.

8. Referanser

- Bär, A. & Carlsen, T.H. 2009. Vegetasjonskartlegging av Muddvær. Vegaøyen verdensarv, Vega kommune i Nordland. Bioforsk Rapport 4 (68). 21 s.
- Carlsen, T.H., Aune, S. & Hatten, L. 2010. Skjøtselsplan for Lånan. Vegaøyen verdensarv. Vega kommune. Bioforsk Rapport 5 (4). 50 s.
- Carlsen, T.H., Hatten, L. & Bär, A. 2009. Skjøtselsplan for Tåvær. Vegaøyen verdensarvområde, Vega kommune. Bioforsk Rapport 4 (90). 24 s.
- Elven, R., Alm, T., Edvardsen, H., Fjelland, M., Fredriksen, K.E. & Johansen, V. 1988. Botaniske verdier på havstrender i Nordland. A Generell innledning. Beskrivelser for region Sør-Helgeland.- Økoforsk Rapport 2A, 1-334.
- Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. - NINA temahefte 12: 1-279.
- Gustavson, M. 1977. Berggrunnsgeologisk kart Flovær H17. Målestokk 1:100.000. Norges geologiske undersøkelser.
- Hatten, L. 2002. Botaniske undersøkelser og forslag til skjøtsel av deler av øygarden i Vega kommune. Hysvær og øyer nord for hovedøyas kystlinje fra Vallsjø til Rørøy. - Arbeidsutkast til oppdragsgiver. Upubl.
- Kålås, J.A., Viken, Å., Henriksen, S. og Skjelseth, S. (red.). 2010. Norsk rødliste for arter 2010. Artsdatabanken, Norge.
- Moen, A. 1998. Nasjonalatlas for Norge: Vegetasjon. Statens kartverk, Hønefoss.

9. Vedlegg

Nr	Emne
----	------

1	Artliste for besøkte øyer i Vegaøyane verdensarv 2010 (NB: ufullstendige lister)
---	--

Vedlegg 1: Oversikt over registrerte plantearter fordelt på de ulike besøkte øyene i 2010. Artslistene er mangelfulle grunnet begrenset ressursbruk på artsnivå.

Store Emårsøy

Asal (sp)
Bekkeblom
Bergkvein
Bitterbergknapp
Blokkebær
Blåklukke
Blåknapp
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp
Brudespore
Dvergjamne
Dunhavre
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engkvein
Engsvingel
Engsyre
Fjellbakkestjerne
Fjellfiol
Fjellfrøstjerne
Fjellrapp
Fjelltistel
Fjørekoll
Fjøresaulauk
Fuglevikke
Geitsvingel
Gjeldkarve
Gjetertaske
Glattmarikåpe
Grasstjerneblom
Grønnkurle
Gulaks
Gulflatberg
Gullris
Gulsildre
Gåsemure
Hanekam
Hestehavre
Hårstarr
Jonsokkoll
Karve
Kattefot
Knopparve

Kornstarr
Kranskonvall
Krekling
Krushøymol
Kvann
Kvitbladtistel
Kvitmaure
Legeveronika
Lifiol
Lintorskemunn
Lodnerublom
Loppestarr
Marigras
Marinøkkel
Markrapp
Mjødurt
Myrmaure
Nyresoleie
Ormetunge
Prestekrage
Rogn
Rosenrot
Rundskolm
Ryllik
Rødkløver
Rødsildre
Rødsvingel
Skarmarikåpe
Slirestarr
Slåttestarr
Småengkall
Smårørkvein
Stemorsblomst
Storblåfjær
Stormaure
Stortveblad
Strandbalderbrå
Strandkjempe
Strandkvann
Strandrug
Strandrør
Sumphaukeskjegg
Sveve sp.
Sølvbunke
Taglstarr
Teiebær

Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Tveskjeggveronika
Tyttebær
Vanlig arve
Vendelrot
Vill-lin
Villøk
Vrangdå
Øyentrøst sp

Kvalholmen

Bjønnskjegg
Blokkebær
Blåbær
Blåklukke
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp
Brudespore
Brunrot
Bustnype
Dunbjørk
Duskull
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engkarse
Engkvein
Engmarikåpe
Engsoleie
Engstarr
Engsvingel
Engsyre
Fjellfrøstjerne
Fjellmarikåpe
Fjelltistel
Flekkmarihånd
Fuglevikke
Geitsvingel
Gjeldkarve
Grønnvier
Gulaks
Gulflatberg
Gullris

Gulsildre
Harerug
Hestehavre
Hvitveis
Hårfrytle
Jåblom
Kattefot
Klengemaure
Kornstarr
Krekling
Krushøymole
Kvitmaure
Legeveronika
Lifiol
Lintorskemunn
Loppestarr
Markjordbær
Mjødurt
Molte
Myrhatt
Nattfiol
Rogn
Rundskolm
Rypebær
Rødsildre
Rødsvingel
Røsslyng
Skogstjerne
Skogstorkenebb
Skrubber
Slirestarr
Smalkjempe
Smyle
Stemorsblomst
Stolpestarr
Stormaure
Sveve sp.
Særbustarr\tvebustar
Sølvbunke
Sølvvier
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Tveskjeggveronika
Tyttebær
Tågebær/teiebær
Vendelrot
Vier sp.
Vårskrinneblom

Lyngøya (Kvalholmen)

Bitterbergknapp
Blokkebær
Blåbær
Blåstarr
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engstarr
Engsyre
Fjellmarikåpe
Flekkmarihand
Fuglevikke
Gulaks
Gulflatbelg
Gullris
Gåsemure
Hårfrytle
Krekling
Linnea
Loppestarr
Mjødurt
Molte
Myrhatt
Rogn
Rosenrot
Rødsvingel
Røsslyng
Skogstjerne
Skrubber
Slåttestarr
Smyle
Storblåfjær
Strandkjeks
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Torvull
Tyttebær
Vendelrot

Omnøya

Arve sp
Bekkeblom
Bitterbergknapp
Blokkebær
Blåbær
Blåklokke
Blåknapp
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp

Brudespore
Dunhavre
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engsoleie
Engstarr
Engsyre
Firblad
Fjellfrøstjerne
Fjelltistel
Fjørekoll
Fjøresaulauk
Fjøresivaks
Flekkmure
Fuglevikke
Geitsvingel
Gjeldkarve
Gulaks
Gulflatbelg
Gåsemure
Hanekam
Harerug
Hjertegras
Hundgras
Hårstarr
Jåblom
Kattefot
Kornstarr
Kvassdå
Krekling
Krushøymole
Kvitblattistel
Kvitmaure
Legeveronika
Lifiol
Lodnerubloom
Løvetann sp
Marigras
Marinøkkel
Mjødurt
Myrhatt
Myrmaure
Nyresoleie
Ormetunge
Prestekrage
Rundskolm
Ryllik
Rød jonsokblom
Rødkløver
Rødsvingel
Sisselrot

Skjørbuksurt
Skogstjerne
Skogstorkenebb
Skrubbær
Slirestarr
Slåttestarr
Smalkjempe
Smyle
Småvassoleie
Stemorsblomst
Stolpestarr
Storblåfjær
Stortveblad
Strengstarr
Sumphaukeskjegg
Sølvbunke
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Tveskjeggveronika
Tyttebær
Vendelrot
Vill-lin
Villøk
Øysentrøst sp

Slåtterøya (Omnøya)

Bekkeblom
Bitterbergknapp
Bleikstarr
Blokkebær
Blåklokke
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp
Dunhavre
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engkvein
Engsoleie
Engsvingel
Engsyre
Fjellfrøstjerne
Fjellsmelle
Fjelltistel
Flekkmure
Geitsvingel
Gjeldkarve
Gjerdevikke

Gulaks
Gulflatbelg
Harerug
Hjertegras
Karve
Kattefot
Kornstarr
Kranskonvall
Krekling
Kvitkløver
Kvitmaure
Legeveronika
Lifiol
Lodnerublom
Marigras
Marinøkkel
Mjødurt
Myrmaure
Nyresoleie
Ormetunge
Ryllik
Rødkløver
Rødsvingel
Skogstjerne
Skogstorkenebb
Slirestarr
Smalkjempe
Stortveblad
Svæve sp.
Sølvbunke
Teiebær
Tepperot
Timotei
Tiriltunge
Tveskjeggveronika
Vanlig arve
Vill-lin
Villøk

Øy vest for Omnøya

Blåstarr
Brudespore
Buskfulu
Dunhavre
Einer
Enghumleblom
Fjellfrøstjerne
Fjelltistel
Fuglevikke
Kattefot
Kranskonvall

Lintorskemunn
Loppestarr
Marigras
Ormetunge
Rundskolm
Rød jonsokblom
Rødkløver
Smalkjempe
Smyle
Småengkall
Stortveblad
Tveskjeggveronika
Vanlig marinøkkel
Villøk

Omnøysdragan

Bitterbergknapp
Blokkebær
Bukkeblad
Dunhavre
Einer
Engsyre
Gulaks
Gåsemure
Hundekjeks
Hvitbladtistel
Krekling
Kvein sp.
Lintorskemunn
Lodnerublom
Marinøkkel
Mjødurt
Ormetunge
Rogn
Rød jonsokblom
Rødsvingel
Skjørbuksurt
Skrubbær
Sløke
Slåttestarr
Smalkjempe
Stemorsblomst
Strandbalderbrå
Strandrør
Taglstarr
Tiriltunge
Tveskjeggveronika
Vendelrot
Øyentrøst sp.

Foløya

Bekkeblom
Bitterbergknapp
Blokkebær
Blåbær
Blåklokke
Blåknapp
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp
Brudespore
Dunhavre
Duskull
Dvergjamne
Einer
Engfrytle
Engkvein
Engsoleie
Engstarr
Engsvingel
Engsyre
Fjellbakkestjerne
Fjellfrøstjerne
Fjellmarikåpe
Fjellrapp
Fjelltistel
Fjørekoll
Flaskestarr
Flekkmarihand
Fulgetelg
Fuglevikke
Geitsvingel
Gjeldkarve
Gulaks
Gulflatbelg
Gullris
Gulsildre
Hanekam
Hvitveis
Hårstarr
Jåblom
Kattefot
Knopparve
Kornstarr
Krekling
Kvitbladtistel
Kvitkløver
Kvitmaure
Legeveronika
Lifiol
Loppestarr
Marinøkkel

Markjordbær
Mjødurt
Molte
Myrhatt
Myrmaure
Myrsaulauk
Nyresoleie
Rogn
Rundskolm
Ryllik
Rødkløver
Rødsildre
Rødsvingel
Røsslyng
Sandsiv
Skogmarihand
Skogstjerne
Skogstorkenebb
Slåttestarr
Smalkjempe
Smyle
Småengkall
Storblåfjær
Stormarimjelle
Stortveblad
Sumpmaure
Svæve sp.
Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Tveskjeggveronika
Tyttebær
Teiebær
Vanlig arve
Veitistel
Vendelrot
Vill-lin
Vårmarihand

Risøya

Bitterbergknapp
Bjønnskjedd
Bleikvier
Blokkebær
Blåklokke
Blåknapp
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp
Bukkeblad
Dunbjørk
Einer

Engfrytle
Enghumleblom
Engkvein
Engsoleie
Engstarr
Engsyre
Fjellfrøstjerne
Fjellmarikåpe
Fjelltistel
Flaskestarr
Fuglevikke
Geitsvingel
Gulaks
Gulflatberg
Gullris
Gulsildre
Gåsemure
Hesterumpe
Hvitveis
Hårstarr
Kattefot
Knopparve
Kornstarr
Krekling
Kvitbladtistel
Kvitkløver
Kvitmaure
Legeveronika
Lifiol
Lodnerubloom
Loppestarr
Mjødurt
Molte
Myrhatt
Myrmaure
Nyresoleie
Rogn
Rosenrot
Rundskolm
Rødsildre
Rødsvingel
Røsslyng
Skjørbuskurt
Skogstjerne
Skrubbær
Slirestarr
Slåttestarr
Smalkjempe
Smyle
Småengkall
Stjernestarr
Storblåfjær
Stormarimjelle

Stortveblad
Strandbalderbrå
Strandrør
Sumphaukeskjegg
Sveve sp.
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Torvull
Tyttebær
Vanlig arve
Vendelrot
Vill-lin
Vrangdå
Øyentrøst sp.
Åkersnelle

Sandøya

Bekkeblom
Bitterbergknapp
Bjønbrodd
Bleikstarr
Blokkebær
Blåbær
Blåklokke
Blåknapp
Blåkoll
Blåstarr
Breiull
Brudespore
Bukkeblad
Dunhavre
Dvergjamne
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engmarihand
Engsoleie
Engstarr
Fjellbakkestjerne
Fjellfrøstjerne
Fjellrapp
Fjelltistel
Fjørekoll
Fjøresivaks
Flekkmarihand
Fuglevikke
Geitsvingel
Grønnkurle
Gulaks
Gullris
Gulskolm

Gulstarr
Gåsemure
Hanekam
Harerug
Hengeaks
Hundekjeks
Hårfrytle
Hårstarr
Karve
Kattefot
Kornstarr
Krekling
Kvitbladtistel
Legeveronika
Legevintergrønn
Lodnerubloom
Loppestarr
Løvetann sp.
Marigras
Marinøkkel
Mjødurt
Molte
Myrhatt
Myrmaure
Nattfiol
Nyresoleie
Ormetunge
Rogn
Rødsildre
Saltsiv
Sisselrot
Skjørbuksurt
Skogstjerne
Skrubber
Slirestarr
Slåttestarr
Småengkall
Stormarimjelle
Stornesle
Stortveblad
Strandkvann
Strengstarr
Svarttopp
Svæve sp.
Taglstarr
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Torvull

Tveskjeggveronika
Tyttebær
Vanlig arve
Vegamaure cf.
Veitistel
Vendelrol
Vill-lin
Vårmarihand
Åkersnelle

Lille Stokkvær

Bekkeblom
Bitterbergknapp
Blåklokke
Blåknapp
Blåkoll
Blåstarr
Blåtopp
Brudespore
Dunhavre
Dvergjamne
Einer
Engfrytle
Enghumleblom
Engkvein
Engrapp
Engsoleie
Engsyre
Fjellbakkestjerne
Fjellmarikåpe
Fjellsmelle
Fjelltistel
Fjørekoll
Flekkmarihand
Fuglevikke
Geitsvingel
Glattmarikåpe
Grønnkurle
Gulaks
Gulskolm
Gåsemure
Hanekam
Hundekjeks
Hårstarr
Kattefot
Kornstarr
Krekling
Krushøymol
Kvitbladtistel
Kvitmaure
Legeveronika

Lintorskemunn
Lodnerubloom
Marinøkkel
Mjødurt
Myrhatt
Myrmaure
Nattfiol
Nyresoleie
Ormetunge
Rød jonsokblom
Rødsildre
Rødsvingel
Røsslyng
Skjørbuksurt
Slirestarr
Sløke
Slåttestarr
Smalkjempe
Smyle
Småvassoleie
Stemorsblomst
Stornesle
Stortveblad
Strandkjeks
Strandstjerne
Strandrug
Sumphaukeskjegg
Svæve sp.
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Tveskjeggveronika
Vanlig arve
Vegamaure (cf.)
Veitistel
Vendelrot
Vill-lin
Villøk
Vårmarihand
Åkerforglemmegei

Eggløysa

Bitterbergknapp
Bløkkebær
Blåbær
Blåklokke
Blåknapp
Blåkoll
Brudespore
Dunhavre
Dvergjamne
Einer

Engfrytle
Enghumbleblom
Engkvein
Engsyre
Fjellbakkestjerne
Fjellfrøstjerne
Fjellrapp
Fjelltistel
Fjørekoll
Fuglevikke
Geitsvingel
Gulaks
Gullris
Gulsildre
Gulskolm
Hanekam
Hundekjeks
Hårstarr
Kattefot
Kornstarr
Krekling
Lifiol
Lodnerubloom
Loppestarr
Marikåpe sp.
Marinøkkel
Mjødurt
Ormetunge
Rogn
Rosenrot
Rødsildre
Rødsvingel
Skjørbuksurt
Skogstjerne
Slirestarr
Slåttestarr
Smyle
Småengkall
Storblåfjær
Strandbalderbrå
Strandkjempe
Strandrug
Teiebær
Tepperot
Tettegras
Tiriltunge
Tyttebær
Vanlig arve
Vegamaure (cf.)
Vill-lin
Villøk
Vårmarihand

Øyentrøst sp